

Fabrikalardan Haberler:

Dilovası Esitaş, Dostel Makina, Tuzla Oppo, Gebze Weidmann ve Smart Solar, Başiskele Ford Otosan, Bursa Oyak Renault fabrikalarından, Çanakkale Dardanel işçilerinden, İzmir'den metal işçilerinden ve sağlık emekçilerinden, Aliaga Smart işgalinden, Bursagaz (Aksa), Panelsan, Özdağlı Lojistik direnişlerinden haberler

İŞİN, AŞIN, GELECEĞİN İÇİN

YATIRIMINI ÖRGÜTLENMEYE YAP!

Soygunculardan hesap sormak ve soygun düzeninden kurtulmak için birleş ve örgütlen!

Tarihin en büyük fon dolandırıcılığının failleri fonun kapalı olduğu dönemde her şeyi kurup kurgulayan 12 kişiden başlar, bir koyup 20 alan yüzlerce açgözlü kapitalistle devam eder, her şey olup biterken üç maymunu oynayan siyasi iktidara uzanır.

Fon dolandırıcılığının mağdurları ise bu dolandırıcılara parasını kaptıran bir avuç küçük yatırımcının yanı sıra hayat pahalılığı ve geçim derdi içinde bir ev ya da araba alabilmek için bu dolandırıcıların kapısına giden emekçi halktan insanlarla devam eder, devletin borsayı kurtarmak için devlet bankaları üzerinden harcadığı vergileri artırarak ve borca girip faizini bütçeye yükleyerek tüm emekçi halka ödetmesine varır.

Kumarda hile yapanlar cezalandırılmalıdır. Ama kumarhaneyi kurup yöneten ve her daim kazanan kapitalistler aklanmamalıdır. Bu yüzden sadece dolandırıcılardan ve göz yumanlardan hesap sorulsun demekle yetinmiyoruz. "Kapitalizmin kumarhanesi borsa kapatılsın!" diyoruz!

Halka ev ve araç vadeden saadet zincirleri koptuğunda, devletin zinciri tamir etmesi çözüm değil. Emlak zenginlerinin, müteahhitlerin, modern tefeci banka ve finans

kuruluşlarının elindeki milyonlarca konut kamulaştırılsın! Tüm emekçi halka devlet tarafından ücretsiz bir hak olarak sağlıklı sağlam konut sağlanmasını istiyoruz!

İşçi, emekçi arkadaş!

Bu düzende 1 koyup 10 alanları uzakta arama. Sen her gün en az 8 saat emeğini koyup emek gücünün karşılığı olarak 4 saatini zor alıyorsun. Bunun adı artık değer sömürsüdü. Her gün yasal olarak sömürülüyorsun ve üstüne bir de patronun "rızkını ben veriyorum" kibriyle aşağılanıyorsun. İşçiyi sömürerek açlık sınırındaki ücretlerle kıt kanaat geçinmeye zorlayanlar, bir ev ya da araba hayaliyle yine kendi kurdukları tefeci şirketlerin kapısına getiriyor. Bir de bu şekilde işçinin emekçinin üzerinden para kazanıyorlar.

Adı değişir, Bitcoin olur, Çiftlik Bank olur, Katılımevim olur, kimi zaman telefondan girilen bir kumar sitesi olur. Kimi yasaldır kimi değil. Ama hepsi bu kirli düzenin tuzaklarıdır. Hepsinde ve her zaman kumarı oynatan kazanır.

Bizim kazanacağımız yolda mücadele var. Başka yol yok! İşimiz, aşımız, geleceğimiz için haklarımızı pat-

ronların ve patron düzeninin elinden söke söke almak zorundayız. Kapitalistler bir koyup üç alma hikayeleri anlatıyor, hepsi yalan! Bizim haklarımızı aldığımız, ücretlerimizi açlık sınırından kopartıp yükselttiğimiz, çocuklarımızın eğitim ve sağlığı için sosyal haklar elde ettiğimiz sayısız mücadele örneklerimiz var. Bu mücadelelerde sadece parasal kazanımlar elde etmiyoruz. Patronun kibrini yere çaldığımız, işçi ve emekçi olmanın onurunu da kazandığımız, çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmanın huzurunu yaşadığımız örnekler bunlar.

İşçi, emekçi arkadaş!

Ne kazandıysak emeğimizle, alınterimizle, birleşerek ve örgütlenerek kazandık. Baskıları, yasakları birliğimizden ve örgütlü olmamızdan gelen güçle aştık. Unutma! İşçinin emekçinin yapacağı en akıllı yatırım örgütlenmektir. Haklı ve helal kazanç buradadır. Devrimci İşçi Partisi seni işin, aşın, geleceğin için örgütlenmeye çağırıyor! Devrimci İşçi Partisi seni milleti zilletten kurtarmak, yasal ve yasadışı soygunculardan hesap sormak, kapitalist sömürü düzenine son verecek işçi iktidarına yürümek için sınıf siyasetinin saflarına çağırıyor!

Gebze Weidmann'dan bir işçi

Kapitalizmin oyununda piyon olmayalım!

Merhaba arkadaşlar ben Weidmann fabrikasında bir işçiyim, bu yazıda sizlere biraz hikaye ama aslında hikaye gibi görünen gerçekleri anlatacağım. Bir kutu oyunu düşünün bugünkü dünyayı anlatan Monopoly'nin ironik hikâyesi evet yanlış duymadınız bir kutu oyununun hikayesi. Hemen hemen herkes evinde, arkadaş masalarında en az bir kez Monopoly oynamıştır. Rakiple-
rimizi iflas ettirmeye çalışırken attığımız her zar, aldığımız her tapu ve kurduğumuz her otel bize masum bir eğlence gibi görünür. Ancak bugün milyarlarca dolarlık bir pazara dönüşen bu oyunun arkasında, kapitalizmin çirkin yüzünü ve işçi sınıfının sömürülmesini ifşa etmek isteyen bir kadının unutulmuş hikâyesi yatıyor. Oyunun kurucusundan kısa bahsedeceğim, sonra bize açık oyun aracılığıyla anlatılmak istenenleri anlatacağım. 1866 yılında Illinois'de doğan Elizabeth "Lizzie" Magie, kölelik karşıtı gazeteci bir babanın kızı ve fi-

kirleriyle toplumsal adaleti savunan bir aktivistti. Ekonomist Henry George'un "İlerleme ve Yoksulluk" (Progress and Poverty) eserinden derinden etkilenen Magie, üretmeden sadece mülk sahibi olduğu için zenginleşen sermaye sahiplerini ve bu adaletsizliğin faturasını ödeyen emekçileri anlatmak istedi. Magie'nin amacı insanlara bu acı gerçeği sadece anlatmak değil, oynatarak hissettirmektir. İki kural seti vardı:

Tekelci Kural Seti: Mülkleri toplayıp rakiplerden kira alarak herkesi batırmak ve serveti tek elde toplamak.

Refah Kural Seti: Servet arttıkça bundan tüm oyuncuların faydalandığı, emeğin ve ortak değer korunduğu adil bir düzen.

Tabii ki çok geçmeden kapitalist düzen oyunu ele geçirerek bizlere anlatılmak istenen unutturarak aç gözlü tekelliliği bizlere şahlandırmak piyasaya sürdüler. Bugün Monopoly tahtasında yaşanan hırs ve acımasızlık, fabrikalarda, şantiyelerde, ofislerde ve tarlalarda her gün canlı canlı yaşanıyor. Kapitalist sistemde rantçılar, büyük sermayedarlar

ve toprak sahipleri sadece ellerindeki sermayeye dayanarak hiçbir artı değer üretmeden zenginleşirken; alın teri döken, değer üreten işçi sınıfı giderek yoksullaşılıyor. Üretmeyenlerin sadece sahip oldukları için kazandığı bir düzende bedeli her zaman gerçek emeği ortaya koyan çalışanlar ödüyor. İşçiler, kapitalist çarkların dönmesini sağlayan asıl güç olmalarına rağmen, sisteme karşı sürekli borçlanan, kirasını ödemekte zorlanan ve bir sonraki ayı getirebilmek için daha fazla çalışmak zorunda bırakılan birer "piyon" haline getiriliyor. Oyunda zarlar şansa bağlıyken, gerçek hayatta sistemin zarları çoktan işçi sınıfının aleyhine hileli olarak atılmış durumda. Sermayeyi elinde tutan tekelci anlayış, işçinin emeğini sömürerek kendi kârını katlarken, emeğiyle geçinen milyonları "iflasın" eşiğinde yaşamaya mahkûm ediyor. Emeğin sömürüldüğü, tekelleşmenin meşrulaştırıldığı bu kurmaca düzene karşı refahın ve adaletin paylaşıldığı gerçek bir düzeni birlikte ilmek ilmek oluşturmamız. Oyunun tahtası üzerinde kazanan tek bir kişi olabilir; ancak kapitalist sistemin acımasız çarkları durmadıkça, gerçek hayatta kaybeden her zaman üreten ve alın teri döken işçi sınıfı olmaya devam edecektir. İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Başiskele Yeniköy Ford Otosan'dan bir işçi

Vergide adalet mücadelemizi büyütelim!

Merhaba, ben Ford Otosan'da çalışan bir işçiyim. Ben işe girdiğimden beri sadece bir tane toplu iş sözleşmesi gördüm. Maaşım zaten bu yüzden düşük kalıyor. Üstüne yıl içerisinde vergi dilimlerine girdikçe elimize geçen para daha da azalıyor. Yılın sonuna doğru geldikçe geçinmek daha zor bir hale geliyor. Aldığımız maaş aynı kalmıyor gibi hissediyoruz çünkü kesintiler arttıkça cebimize giren para azalıyor.

Dahası yıl sonu demek kış demek masrafların daha da arttığı dönem demek. Kira, faturalar, market alışverişi derken maaş daha elimize geçmeden nereye gideceği belli oluyor. İnsan çalıştıkça biraz olsun rahatlamak istiyor ama yılın sonuna doğru tam tersi oluyor. Biz de

emeğimizin karşılığını alıp biraz daha rahat nefes almak istiyoruz.

Geçtiğimiz yıl Ford Otosan patronu 39 milyar liralık kârı üzerinden 5 milyar lira vergi ödemiş. Bu rakam %13'e denk geliyor. Yani bir işçiye uygulanan en düşük vergi dilimi olan %15'in bile altında bir oranda vergi ödemiş Ford patronu. Yani olması gerekenin tam tersi. Zenginlerin yüksek oranda vergi ödemesi gerekirken dar gelirli olan bizlerin gırtlığına çökülüyor. Bunun politik bir tercih olduğu açık. Adil olmayan politik tercihlerle de ancak mücadele edilir. Nefes almak için, ay sonunu nasıl getireceğimizi kara kara düşünmemek için tüm işçiler bir araya gelelim ve vergide adalet mücadelemizi büyütelim!

Kemalpaşa'dan metal işçisi bir kadın

Bugünümüze örnek olanlar

Merhaba yoldaşlar, ben Kemalpaşa'da işlerin çok yoğun, sömürünün çok fazla, ücretlerin ise çok düşük olduğu bir metal fabrikasında çalışıyorum. Bir süredir fabrikamızda arkadaşlarımızla sendikal örgütlenmeye başladık.

Oldukça zorlu bir süreçten geçtiğimizi söylemem hiç abartı olmaz. Çünkü biz emekçileri, işçileri öyle sindirmişler, öyle korkutmuşlar ki adım atmaya mecalimiz kalmamış. Hiçbir zaman günü gününe yatmayan kuru maaşı kaybetmekten dahi korkar olmuştuk. Elbette arkadaşlarımızın korkuları yer-siz değil. İşsizlik had safhada. İnanılmaz bir hayat pahalılığı var. Yetmezmiş gibi karşımızda bütün haklarımıza tek bir iftira ile çökmeye meraklı patronlar var karşımızda. İşçi arkadaşlarımız işten çıkarıldığında patronun ahlak ve iyi niyete uymayan maddeyi kullanacağını, tazminat hakkını gasp edeceğini, işsizlik maaşı bile alamayacak duruma getireceğini çok iyi biliyor. Tüm bu korkular bunca

sene omuzlarına basılmış, tehdit edilmiş, işsizlikle sınanmış arkadaşımızın çekinmesine sebep oluyor doğal olarak. Tüm bunlar olurken bir yandan da bize örnek olacak, cesaretlendirecek öyle güzel şeyler oluyor ki işçi sınıfımızın içinde... Adeta o korku duvarlarını yırtıp atıyor. Biz fabrikamızda çalışma yaparken "ya içimizden birilerini işten atarlarsa?" endişesi duyan arkadaşlarımıza, "Aliğa Smart Solar'da işçi kardeşlerimiz kimseyi arkada bırakmadı, fabrikaya kapandı. 75 saat direndi ve sonunda kazandı" diyoruz. Yani başımızdaki işçi kardeşlerimizin mücadelesi ve kazancı bize güç verdi. İşçi sınıfı hiç tanımadığı, yüzünü bile görmediği kardeşlerinin mücadelesinden güç aldı, cesaret buldu. Şimdi sıra bizde, biz de fabrikamıza sendikamızı getirip başka fabrikalardaki işçi kardeşlerimize örnek olacağız, umut vereceğiz. Bugün bize Smart işçilerinden gelen cesaret, yarın başka işçi kardeşlerimize de bizden ulaşacak!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi kadın

Bir yanda koltuk savaşları bir yanda ekmek kavgası!

Düzen siyasetinde peşinden koşulan koltuk öyle bir koltuk ki: Kimileri parasına para katmak, malına mal katmak için o sihirli koltuğa sahip olma derdinde. Kimileri var olan o sihirli koltuğunu korumak için o partiden bu partiye zıplayıp "bu olmadı hadi diğer komşuya" deyip tekrar tekrar kapıları çalkarken, kimileri de hakkı olmadığı halde oturduğu bir komşusunun koltuğunun kenarına köşesine sıkışmak için komşuyu tehditlerle hizaya getirme derdinde.

Peki biz bu kavgada neredeyiz? Nerede olmayı seçeceğiz işçi sınıfı olarak?

Birilerinin üstümüze basarak yükselmesi için basamak olmaya devam mı edeceğiz? Emeğimizin, iyi niyetimizin sermayeye peşkeş çekilmesine izin mi vereceğiz? Her şeye şükür mü edeceğiz?

İnsanların dini, kültürleri, etnik kökenleri ve kimlikleri üzerinden yapılan parti siyaseti tam olarak koltuk savaşlarına dönüşen bir sömürü siyasetidir. Bir tarafta koltuk savaşları. Savaşları diyorum çünkü savaşlarda her türlü hileli oyun oynanır. Bir tarafta da EKMEK KAVGASI. Kavga diyorum çünkü her yönüyle haklı,

onurlu ve hilesiz hurdasız bir ekmek mücadelesidir.

Emek sömürüsü, ekmek sömürüsü, din ve vicdan sömürüsü, hürriyet sömürüsü derken uzun ve yorucu çalışma şartları, açlık sınırı altında kalan ücretler, mobbingler, sermaye iktidar kısılacı sonucunda insanların yüzlerindeki gülüş bile sömürü altında kalmıştır. Ve yine var olan bu düzen siyaseti ile insanlar korku, tehdit, gözdağı ile öyle bir ablukaya alınıp kutuplaştırılmıştır ki tabiri caizse kör, sağır, dil-siz kalıp aslolan ortak İŞ, AŞ, HÜRRİYET mücadelelerini unuttular!

Koltuğunu, parasını, malını düşünen bu düzen siyasetine karşı tabi ki HAYIR demeliyiz, ARTIK YETER demeliyiz. Yeter diyecek olan bizleriz: işçiler, emekçiler, alinteri dökenler. Düzen par-

tilerini tutmayı takım tutmaya benzeten fanatik emekçiler bil-melidir ki oy verip kazandığında sevindiğimiz aslında iyi günde de kötü günde de yalnızca kendileri iyi olan sömürü partilerinin koltuk sevdalılarıdır. Ama siz kazanmış gibi göründüğünüz bu savaşta geleceğinizi kaybedersiniz. Bazı savaşlar kazanılmış gibi görünse de kaybedilmiştir.

Geleceğe güvenle bakmak, aynı ortak paydada buluşmak için din, dil, ırk, mezhep gibi bizi ayıran unsurları bir kenara bırakarak bizi biz yapan İŞ, AŞ, HÜRRİYET paydasında buluşmalıyız.

Yoldaşlar; emek kutsaldır, ekmek kutsaldır. Yumruk ekmek için kalkmışsa yumruk da kutsaldır. Biz de bütün işçileri yanımıza, o yumruğu hep birlikte kaldırmaya çağırıyoruz!

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

Fon krizi: Sermaye kazanırken bedeli neden emekçi ödüyor?

Fonlarda yaşanan kriz, sadece borsacıların ve büyük yatırımcıların meselesi değil. Arkasında çok daha büyük bir gerçek var: İşçiler çalışıyor, üretiyor; sermaye ise bu üretimden elde edilen parayı büyütme-ye çalışıyor. Kazanç katlanırken emekçinin payı aynı kalıyor; kriz çıktığında ise krizin faturasını işçiler emekçiler ödüyor.

Bir fabrikada yüzlerce işçi çalışıyor. İşçiler makinelerin başında üretim yapıyor, siparişleri hazırlıyor, malları paketliyor ve fabrikadan ürün çıkıyor. Bu ürünler satılıyor ve şirket para kazanıyor. İşçi ise ay sonunda maaşını alıyor. Ancak şirketin kazandığı paranın tamamı işçiye gitmiyor. Maaşlar öendikten ve diğer giderler çıktıktan sonra kalan para şirketin kârına dönüşüyor. Şirket sahibi bu kârı yeni bir fabrika açmak için kullanabilir, yeni makine alabilir, başka bir şirkete yatırım yapabilir, hisse senedi alabilir ya da fona para koyabilir. Yani işçinin çalışarak yarattığı değer, sermayenin elinde yeniden büyütülüyor.

İşçinin derdi ay sonu çıkarabilmek. Sermayenin derdi daha fazla kâr! İşçi için maaş ne kadar? Kira ne kadar? Market masrafı ne kadar? Elektrik, su, doğalgaz faturaları ne kadar? Çocuğun okul masrafı ne kadar?

Sermaye açısından ise hesap tamamen farklıdır: Yatırılan para ne kadar büyüdü? Kâr oranı ne kadar arttı? Hisse senetleri ne kadar yükseldi? İşte sermaye ile emek arasındaki uçurum burada başlar. İşçi geçinmek için çalışır; sermaye ise parasını büyütme için çalıştırır. Sermayenin elindeki para ne kadar büyükse, onu farklı alanlarda işletip o kadar çok kazanma imkânı doğar. Peki, işçinin durumu böyle mi? Hayır. İşçinin birikimi sınırlıdır. Hatta bugün milyonlarca işçi ay sonunu getirmekte zorlanırken, sermayenin parası sürekli yeni kazanç kapıları arar. Bu nedenle, finans piyasalarının büyümesiyle işçinin hayat standartlarının aynı yönde ilerlediğini söylemek imkansızdır. Sermaye kazandığında kazanç sadece sermayenin oluyor. Ama kriz çıktığında, sonuçları toplumun tamamına yansıyor. Bir şirket zarar ettiğinde ilk harcanan işçi oluyor, işten çıkarmalar başlıyor. Üretim yavaşladığında işçinin mesaisi, dolayısıyla geliri düşüyor.

Her gün milyonlarca işçi ve emekçi yollara düşüyor. Fabrikalarda üretim yapıyor, inşaatlarda bina diyor, kamyonlarla mal taşıyor, market raflarını diziyor, hastanelerde ve okullarda hizmet veriyor. Kısacası, toplumun ihtiyaç duyduğu her şeyi emekçiler üretiyor. Fakat ortaya çıkan bu devasa zenginlik işçinin elinde kalmıyor. İşçi kısıtlı ücretiyle yaşam mücadelesi verirken; sermaye, üretimden elde edilen kârı biriktiriyor. Sonra bu para yeni yatırımlara, hisseler ve fonlara akıtılarak işçinin emeği yine sermayenin büyümesine hizmet ediyor. Bir tarafta ay sonunu getiremeyen milyonlarca işçi emekçi, diğer tarafta sermayenin elinde dönen milyarlar...

Kriz kapıyı çaldığında soru hep aynı kalıyor: Bedeli kim ödüyor?

Dilovası Dostel Makina'dan bir metal işçisi

Dilovası katliamını unutmama, unutturma!

Ben, Dilovası'nda Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Dostel Makina fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim. Dediğim gibi, fabrikamız Dilovası'nda örgütlü bir fabrika; ancak Dilovası'nda bir fabrika daha vardı: Ravive Kozmetik. Burada da bizler gibi işçiler çalışıyordu. Hepsinin ayrı ayrı hayalleri, hikâyeleri, aileleri vardı. Ama şu an ne o işçiler ne de hikâyeleri kaldı.

Çünkü patronun kâr hırsı ve alması gereken hiçbir önlemi almaması, kamunun da görevini yerine getirmemesi nedeniyle patron ve kamu el ele vererek Ravive Kozmetik'te 3'ü çocuk, 7 işçiyi yakarak katletti. Katledilen işçilerin tamamı sigortasızdı; Çalışma Bakanlığı buna göz yumdu. Ravive Kozmetik'in bulunduğu bina kaçaktı ve hakkında yıkım kararı vardı; Kocaeli Büyükşehir Belediyesi ise yanından bile geçmedi. Yangının çıktığı adreste Ravive Kozmetik'in ne ruhsatı ne de izinleri vardı; buna rağmen Dilovası Belediyesi'nin umurunda bile olmadı.

İşçiler hayattayken CİMER'e defalarca şikâyetle bulunmuştu; ancak Ravive Kozmetik'in hemen yanı başında bulunan İŞKUR, burada ne oluyor diye bakma gereği bile duymadı. İşçiler hayattayken yıkılması gereken binayı yıkmayan belediye, işçiler katledildikten hemen sonra doğru düzgün deliller toplanmadan binayı yıktı. Patron ise para dolu çantalarla kaçmaya çalışırken yakalandı. Davayı haktan uzak tutmak için, bu katliamda kimin ne suçu olduğu ve kimin göz yumduğu bilinmesin diye mahkeme Gebze 7. Ağır Ceza Mahkemesinde olmasına rağmen dosyayı ulaşımın zor olduğu Kandıra Ceza İnfaz Kurumu Yerleşkesine kaçırdılar. Dilovası katliamında hayatlarını kaybeden işçilerin aileleri, Kandıra'daki cezaevi kampüsüne ulaşımın zor olması ve duruşmanın cezaevi ortamından çıkarılıp Gebze

Adliyesi'nde kamuya daha açık bir ortamda yapılması için her hafta sonu Gebze Meydanı'nda nöbete başlamışlardı. Ancak ailelerin bu talebi reddedildi.

Son gelişmelerle birlikte Dilovası Belediyesi'nden 7 kamu görevlisi için iddianame hazırlanmıştı; fakat bu hâlâ yetersizdir. Çünkü Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı ve Dilovası Belediye Başkanı bu iddianamede yer almamaktadır. İŞKUR'un yanı başında, 15 yaşındaki çocukların bile katledildiği, sigortasız işçilerin çalıştırıldığı bir atölyede İŞKUR ve SGK yöneticilerinin sorumluluğu görmezden gelinmiş ve bir yönetici bile davaya dahil edilmemiştir. Çalışma Bakanlığı'ndan bir yöneticinin bile davaya dahil edilmemesi, bu davanın suçluları ve sorumluları tam anlamıyla ortaya çıkarmaktan uzak olduğunu bize göstermektedir.

8 Eylül'de Dilovası Katliamının 4. duruşması gerçekleşti. Duruşmaya Dilovası Belediyesi'nin beyaz yaka çalışanları ve belediye yöneticileri Kandıra kampüsüne getirildi. Duruşma öncesinde adalet arayan ailelere "Şov yapmayın" diyecek kadar alçaldılar. Bu alçalmanın sebebi, davanın bir yıla yakındır doğru düzgün yürütülmemesidir.

23 Eylül'de ise mahkeme heyeti Dilovası Belediyesi'nde keşif yaptı. Keşif sonrası, Dilovası ailelerinin avukatları açıklama yaptığı sırada belediye yetkililerinin avukatı satarak şu ifadeleri kullandı: "Burası kamu kuruluşu; burada 'katliam' diyerek insanları zan altında bırakamazsınız... Terbiyesizler! Müvekkillerinize sorun, 15 yaşındaki çocuğu cehenneme niye göndermiş?"

Bu söylemler yalnızca ailelere değil, tüm işçi sınıfına söylenmiştir. O yüzden işçi sınıfı bu davanın arkasında olmalı; bu söylemleri yapanların ve bu katliamı yaranatların yakasına yapışarak hesabını sormalı-

yoruz. Bu olup bitenlere, bu söylenenlere sessiz kalamayız. Ailelerin Gebze Meydanı'ndaki nöbetlerine elimden geldikince katılmaya çalışmıştım; ancak bu bence yetersizdi. Başta da söylediğim gibi, örgütlü bir fabrikada çalışıyorum. Sendikalı işçi olmak sadece sözleşme dönemlerinde daha yüksek ücret almak için örgütlenmek demek değildir. Örgütlü işçi olmak, yalnızca kendi fabrikamızdaki örgütlülükle sınırlı kalmamalıdır. Dostel işçileri olarak, Dostel'i "kurtarılmış bir fabrika" ya da iş güvenliğinin ve iş güvencesinin iyi olduğu bir fabrika olarak görmemek gerekir. Örgütlülüğü tüm fabrikalara yaymak, işçi sınıfının tüm dertlerini kendi derdimiz; tüm acılarını kendi acımız olarak görüp ona göre hareket etmemiz gerekir.

Ailelerin nöbetine yalnızca sendikalarından yöneticilerin ve birkaç fabrikadan temsilcilerin görev gibi görerek katılması, nöbet çadırında kısa süre durup gitmesi yeterli değildir. Bizler, örgütlü olan tüm fabrikaların işçileri olarak Gebze Meydanı'nı tıklım tıklım doldurmalı; canlarımızı yakanların, canlarımızı katledenlerin hesabını hep bir ağızdan sormalydık. Örgütlü mücadele tek bir fabrikadan ibaret değildir; işçi sınıfı olarak dertlerimiz de acılarımız da ortaktır. Bu nedenle gerçek anlamda örgütlü hareket etmemiz gerekir.

Bu olay sadece bir iş cinayeti değil; işçi sınıfının örgütsüz bırakılmasının, kamu kurumlarının görevlerini yerine getirmemesinin ve patronların kâr hırsının yarattığı bir katliamdır. İşçi sınıfı olarak bu katliamı görmezden gelirsek ne o üst düzey bürokratlar yargılanır ne de bu katliamlar son bulur. İşçi sınıfı olarak, Dilovası ailelerinin talepleri karşılanana ve bu katliamda dahli olan tüm kamu görevlileri yargılanana kadar bu davanın peşini bırakmamak hepimizin boynunun borcudur.

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

Yaşasın örgütlü mücadelemiz

Merhaba yoldaşlar. Ben Esitaş fabrikasında çalışan bir kadın işçiyim. Yakın bir zamanda babam işten çıkarıldı ve ben de onun sesi olmak istedim. Ben sendikalı bir fabrikada çalışıyorum fakat babam sendikalı bir yerde çalışmıyordu. Aradaki farkları az çok biliyorsunuzdur. Dağlar kadar fark vardı. Sunulan imkânlar, birlikteliğimiz ve gücümüz onlarda yoktu. Kocaman 22 yıllık bir iş hayatı, patronların daha fazla para vermemek uğruna "biz küçülmeye gidiyoruz" deyip aldığı asgari ücreti bile fazla gördüğü bir anlayışla heba edilmişti. Kazandıkları milyonların yanında üç beş kuruşu fazla gören, yediklerini içtiklerini fazla sayan bir patron. Bayramlarda verilen çikolatayı bile çok gören bir patron. Gönül hatırıdır o çikolata yoksa amaç bir çikolata değildir. Neticede onlar için sadaka parası demek olurdu herhalde, dalga geçer gibi!

Ben de isterdim babamların fabrikasında bir çığ gibi duran, patronun burnundan getiren bir

işçi sınıfı ve sendika olsun. Fakat kendi iş yerimde sendika gelmeden önce 40-50 yaşlarındaki insanların sendika hakkındaki bilgi yetersizliği vardı. Sanki sendika kötü bir şeymiş gibi lanse ediliyordu. Bunun hakkında insanları bilgilendirmek çok önemli bir şey, bana göre. Birliktelik için sendika üzerinden güven kazanmak gerekiyor. İşçi haklarını ve yasanın bize sunduğu güvenceleri bilmemiz gerekiyor. Bilmeyenlere de anlatarak, bildiklerimizi paylaşılarak birbirimize aktarmamız gerekiyor. Ben de bir işçinin çocuğuyum ve her zaman babamla gurur duymuşumdur. Belki babama olanları değiştiremem fakat onun duygularını tercüme ederek hepimizin tek yürek olmasını sağlayabilirim. Bu sorunu sadece babam değil örgütsüz olan her işçi yaşıyor.

Bizler, örgütlü işçiler olarak dünyanın dört bir köşesinde ayağa kalkan insanlara davalarımızın bir olduğunu göstermeli, onları sınıf mücadelesinde birleştirmeliyiz.

Tuzla Oppo'dan bir işçi kadın

Fail ya da mağdur, yoksulluk çocukların hayatlarıyla oynuyor!

Merhaba arkadaşlar, ben Oppo fabrikasında çalışan kadın bir işçiyim. Okul baskınları ya da çocukların işlediği suçlar iş yerinde sıkça konuştuğumuz konulardan. Birçok işçi ablamızın, abimizin çocukları olunca haklı olarak tedirginlik duyuyorlar. İster istemez suçu çocuğun karakterinde, yaşadığı çevrede hatta bazen ırkında bulmak gibi yanıltıcı sonuçlara varabiliyorlar. Aynı şeyi sık sık kadın cinayetlerinde de görüyoruz. Özellikle medyada cinayetin sebebi olarak fail erkeğin "psikopatlığı, anlık cinneti" gösterilerek devletin sorumluluğu yok sayılıyor hatta bazen kadını suçlu çıkardıkları bile oluyor.

Aynı durum suça sürüklenen çocuklar konusunda da karşımıza çıkıyor. Çocuklarımız yoksulluğun pençesinde hayatta kalmaya çalışıyor. Hayatta kalmak diyorum çünkü fazlasına güçleri yetmiyor. Bir çocuğun geçim kaygısı yaşamaması gereken yaşlarda yoksullukla tanışıyorlar. Okul çıkışlarında, yaz tatillerinde çok düşük ücretlere çalışıyorlar. Hatta okulda bile MESEM gibi programlara kayıt olarak ayda sadece 8400 liraya bir işçi gibi sabahtan akşama kadar çalışıyorlar. Bu çocuklar okul baskınlarında, akran kavgalarında ölmese bile MESEM stajlarında can veriyor.

Yaşadıkları yoksul mahallelerde uyuturucu kol geziyor. Kendilerine bir gelecek göremeyen bu çocuklar mahallelerindeki mafyatik unsurların kolay hedefi haline geliyor. Kendilerine ancak bu şekilde bir gelecek kurabileceği inancına kapılıyorlar.

Her gün televizyonlarda savaş çığırtkanlığının yapıldığı, İsrail'in Filistinlilere soykırım uyguladığı, Trump'ın BM kürsüsünde İran için "bir ulus olarak onları yok edebiliriz" dediği bir ortamda şiddet nasıl

meşrulaşmayacak ki? Ülkemizde hukuk o kadar işlevsizleştirdi ki, insanlar adaleti mafya liderlerinden bekliyor artık. Sonra da çocuklarımızın bu ortamdan etkilenmemesini bekliyorlar.

Diğer yandan bu çocuklar okullarda şiddet eğilimi gösterdiğinde bunu tespit edecek, rehabilite edecek bir yöntem devreye sokulamıyor. Çocukların eğitiminin toplumsal bir mesele değil de bireysel bir gelişim meselesi olarak görülmesi çocuklarımızı suça ve istismara açık hale getiriyor. Çocuklarımız yaşadıkları problemleri danışabileceği kurumlara ulaşamıyor. Bugün terapi almak bile ancak parası olanın erişebildiği bir hizmet. Gelecek kaygısı, ırkçı-mezhepçi gerici politikalar çocuklarımızı şiddet yöntemlerine itiyor.

Çözüm okullara polis dikmek değil. İşçi, öğrenci, emekli, kadın eylemlerinde hakkını arayan insanlara şiddet uygulayan polis mi çözüm sağlayacak? Öğretmenler, psikologlar, okul ve aile iş birliği içinde olmalı ve çözüm için gerekli tüm ihtiyaçlar devlet tarafından karşılanmalıdır. Ama en önemlisi çocuklarımızın şiddetin bu denli meşrulaşmadığı, halkların birbirine silah doğrultmadığı, kadınların öldürülmediği, çocukların iş cinayetlerinde can vermediği bir dünyayı yaratmaktır. Bu da ancak tüm bu şiddet sarmalında ezilenlerle beraber örgütlü bir mücadele yürütmekten ve bu şiddetin faillerini tarihe gömmekten geçiyor.

Çanakkale Dardanel'den bir işçi

Mesele yalnızca tek bir fazla mesaiyi, çalıştırılmayan klimayı ya da arızalı makineyi düzeltmek değil; bütün bu sorunları üreten çalışma düzenine karşı ortak bir güç yaratmak!

Çanakkale Dardanel'den merhaba, bir önceki yazımızda, balık temizleme bölümünde çalışan kadın işçilerin dört saatlik zorunlu mesai dayatmasına karşı gerçekleştirdikleri bıçak bırakma eyleminden bahsetmiştik. İşçiler mücadele ederek zorunlu mesai dayatmasını kırdılar. Eylemin ardından uzun süredir talep ettikleri klimalar da bölüme takıldı.

Ancak klimalar çalıştırılmıyor. Bu tekil durum dahi, mücadeleyle elde edilen kazanımların kalıcı hale gelmesi için örgütlü bir gücün gerekliliğini gösteriyor. Mücadele yalnızca bir bölümle sınırlı kaldığında, kazanımlar da o bölümün sınırlarını aşamıyor. Bunun somut örneklerinden biri geçtiğimiz haftalarda dolum bölümünde yaşandı. Üretimin yetiştirilmesi bahanesiyle hem sabah hem gece vardiyasındaki işçilere bir hafta boyunca zorunlu dört saat mesai

yaptırıldı ve kısa süre sonra gece vardiyasındaki işçilere yine üretimin yetiştirilmesi gerekçesiyle “fazla mesai talep formu” zorla imzalatıldı.

Bu tablo yalnızca fazla mesaiyle sınırlı değil. Fabrikada taşeron firmaya bağlı işçilerin sayısı, aynı firmaya bağlı sigortalı işçilerin neredeyse üç katı. Bu işçiler daha güvencesiz ve kaza riskinin yüksek olduğu işlerde çalıştırılırken, taşeron firmanın üretim yaptığı alanlarda asıl firmanın hurdaya ayırdığı makineler kullanılıyor. Yeni teknolojiyle üretimin verimliliğini artırmak yerine eski makinelerle üretimin sürdürülmesi, bedelin daha fazla işçiye, daha uzun çalışma sürelerine ve daha fazla güvencesizliğe

yüklenmesi anlamına geliyor.

Dardanel'deki ihale süreçleri de bu düzenin başka bir yüzü. Şirket yeni ihale alamadığında işçiler işten çıkarılma tehdidiyle karşı karşıya kalırken, ihale alındığında üretimin devamlılığı işçilerin yaşamı ve emeği pahasına, aşırı ağır çalışma ve sömürüyle sağlanıyor. Bıçak bırakma eylemi, işçilerin bir araya geldiğinde dayatmaları kırabildiğini gösterdi. Fakat mücadele fabrikanın tamamına yayılamadığı için diğer bölümlerde on iki saatlik çalışma ve benzeri sorunlar devam etti.

Burada sorulması gereken iki soru var: Mücadele neden tüm fabrikaya yayılamadı? Sorunlar neden köklü biçimde çözülememişti? İşçilerin dağınık ve güvenc-

esiz çalıştırılması, taşeronlaşma, uzun çalışma süreleri ve zorunlu mesailer ortak bir işçi iradesinin oluşmasını güçleştiriyor. Bu nedenle mesele yalnızca tek bir fazla mesaiyi, çalıştırılmayan klimayı ya da arızalı makineyi düzeltmek değil; bütün bu sorunları üreten çalışma düzenine karşı ortak bir güç yaratmaktır. İşçilerin mücadeleleri kalıcı kazanımlara dönüşecekse, tek tek bölümlerdeki mücadelelerin fabrikanın tamamına yayılması ve işçilerin örgütlü bir güç haline gelmesi gerekiyor. Bunun yolu da sendikal örgütlenmeden geçiyor. Dardanel işçisi bu örgütlenmeyi gerçekleştirdiğinde ismini sınıf mücadelesi tarihine altın harflerle yazdıracaktır!

İzmir'den bir sağlık emekçisi

Patronun işkolu kurnazlığı varsa işçinin sınıf dayanışması, işgal, grev ve direnişi var!

Merhaba yoldaşlar, İzmir'de çalışan bir sağlık emekçisi olarak bu ay bölgemizde bulunan Aliaga Smart Solar fabrikasındaki çok önemli ve yol gösterici gelişmelerden bahsetmek istiyorum.

Sürecin başı biraz uzun olsa da kısaca özetlemek gerekirse; Gebze'deki Smart Solar fabrikasında Birleşik Metal-İş örgütlenmiş ve işgale varan mücadeleler sonunda kazanmıştı. Patron, Aliaga'da da benzer bir mücadele yaşanmaması için işkolu değişikliğiyle Birleşik Metal-İş'in önünü kapatmaya çalışmış ve Türk-İş'e bağlı TES-İŞ Sendikasını fabrikaya getirmişti. Tabii patronun isteğiyle gelen TES-İŞ kendine yakışanı yaptı; TİS'teki zamalara bile riayet etmeyen patrona karşı ses çıkarmadı.

Diğer taraftan Gebze'deki sınıf kardeşlerinin çizdiği mücadele yoluna girmek isteyen işçiler, bir gecede TES-İŞ'ten istifa ederek DİSK'e bağlı En-

erji-Sen Sendikasına üye oldu. 11 Eylül Cuma günü 7 öncü işçiyi işten atan patrona karşı içerideki 16-24 vardiyası, atılan işçilerin geri alınması ve sendikal iradenin tanınması için fiili greve ve fabrika işgaline başladı.

75 saat boyunca hem içerideki işçiler hem de kapı önünden ayrılmayan işçiler bir an bile kararlı duruşlarından vazgeçmedi. Bu süreçte belgesel gösterimi, halaylar ve o güçlü sloganlar bir an olsun durmadı.

Biz farklı sektörlerden emekçiler olarak bu süreci yakından takip ettik. Hem bizim hem de Türkiye işçi sınıfı için çok değerli bir ders oldu. Bu süreç bize en çok, örgütlü ve beraber hareket eden işçilerin kolay kolay yenilmeyeceğini bir kez daha öğretti. Son olarak alanda da en çok haykırılan sloganlarla bitireyim:

İşgal, Grev, Direniş! İş, Aş, Hürriyet!

Emeklilerin ve emekçi halkımızın başı sağolsun: Yaşasın emeklilerin ve emekçilerin insanca yaşam ve onur mücadelesi!

Emeklilerin Anayasa Mahkemesi önündeki eylemi sırasında, emekli polis memuru Ali Şekeroğlu intihar etti ve insanca yaşam için yapılan bir eylemde yaşamına son verdi. Ali Şekeroğlu'nun elinde “para için değil onurum için” pankartı vardı. Ailesine, sevenlerine, tüm emeklilere ve emekçi halkımıza baş sağlığı diliyoruz.

“Ecdadımız” edebiyatını dilinden düşürmeyen ve bu mem-

leketin insanını kulu kölesi yapan hanedanlara övgüler düzen istibdadın, ülkeyi yıllarca emekleriyle sırtında taşımış emekçi büyüklerimize, emeklilere reva gördüğü hayat ortadadır. Emeklilerin insanca yaşam için talep ettiği zammın her kuruşu için maliyet hesabı yapan iktidarın para babalarının milyarlarca liralık vurgunlarına göz yumduğu yerde karışımızda bir para değil onur mücadelesi vardır.

Aksa (Bursagaz) işçilerinin direnişi 100 günü devirdi: Zafere kadar mücadeleye devam!

Kazancı Holding'e bağlı Aksa Doğalgaz Dağıtım A.Ş bünyesindeki Bursagaz işçileri, düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına karşı DİSK'e bağlı Enerji-Sen sendikasında örgütlendiler. Aksa patronu işçinin iradesini yok sayarak yetki itirazında bulundu ve 22 işçiyi işten çıkardı. Sendika düşmanlığını, çalışmaya devam eden işçilere karşı baskı ve yıldırma politikasıyla sürdürdü.

Aksa işçilerini yıldırmanın patron işçilere yönelik baskıyı

artırmak adına yeni bir işletme müdürü tayin etti. Aksa yönetimi, geçtiğimiz hafta Bursa-Hamitler bölgesinde çalışan işçilerle toplu ve birebir görüşmeler gerçekleştirerek patronun uygun gördüğü Türk-İş'e bağlı Tes-İş sendikasına geçenlere ekonomik ödemeler yapılacağını, Enerji-Sen'de ısrar edenlerin ise işten çıkarılacağını söyleyerek tehdit etti. Ayrıca işçilerin e-devlet hesaplarını açtırarak, sendika üyeliklerini kontrol etmeye çalışarak anayasayı ayak-

lar altına alan uygulamalarına bir yenisini ekledi.

Aksa patronu Bursa'da başlayan ancak Aksa Doğalgaz Dağıtım A.Ş bünyesinde farklı birçok şehirde binlerce işçinin örgütlülüğüyle debisini artırıp “iş, aş, hürriyet” şiarıyla çağlayacak mücadele selinden korkuyor! Aksa patronu, 100 günü aşan direniş münasebetiyle yapılan basın açıklaması toplantısında direnen bir işçiden duyduğu “Çünkü biz burada sadece kendi işimiz için değil, çalışırken güvenceli bir gelecek kurabilmek, hakkımızı aradığımızda kapının önüne konulmamak ve insanca çalışmak için direniyoruz” cümlesinden korkuyor! Fakat korkunun ecele faydası yok. Er ya da geç zafer direnen Aksa işçilerinin olacaktır!

Özdağlı Lojistik işçilerinin direnişi devam ediyor!

Bursa'nın Yıldırım ilçesine bağlı Millet Mahallesi'nde faaliyet gösteren Özdağlı Lojistikte işçiler, uzun yıllar düşük ücretler, haftalık 22 saate varan fazla mesai dayatması, işçi sağlığının hiçe sayılması gibi sayısız kötü koşullar altında çalıştılar. İşçiler bu ağır koşullar altında çalışırken patron, kârına kâr katmaya devam etti. Çeşitli ülkelerden Türkiye'ye gelen, göçmen statüsündeki emekçilerin de ağır koşullar altında çalıştırıldığı işletmede, Özdağlı patronu işçilerin şikayetlerine kulak asmadı. Aksine, her geçen yıl emekçilerin gelirlerinden ve aileleriyle geçirdikleri zamandan daha fazla ke-

serek servetini büyötmeye devam etti. Patronun dayattığı tüm bu ağır koşullara karşı işçiler, nihayet örgütlenme kararı alarak TÜMTİS sendikasına üye oldular.

Patronun baskıları Özdağlı işçilerini yıldırılmaz!

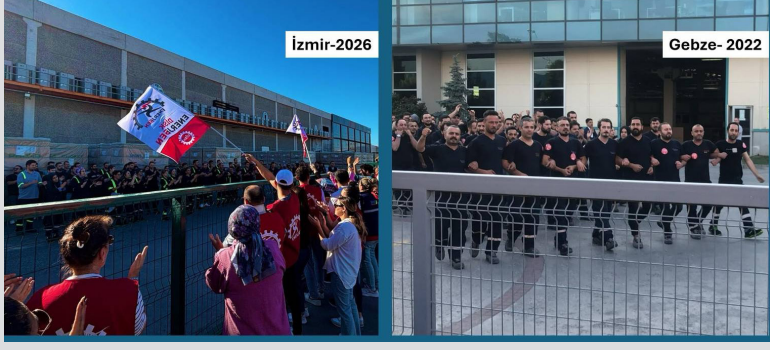
Patron sendikaya üye olan işçilere baskı yapmaya başladı ve sendikaya üye olan bir işçiyi işten çıkardı. İşçilerin borç durumunu öğrenerek, borcu olanlara işsizlik tehdidi savurdu. Yine işçilerin e-devlet gibi kişisel bilgilerini zorla ele geçirerek sendika üyeliklerini kontrol eden gözü dönmüş patron, devletin üst kademelerin-

de tanıdıkları olduğunu ifade ederek, başta sendikalaşmanın önüne geçmek olmak üzere, sayısız anayasal hak ihlaliyle baskı ve tehditlerini sürdürdü. Direniş çadırının kurulduğu ilk günden itibaren bir yandan tehditle, diğer yandan ücretlere zam yapılacağı söylemiyle sendikalaşmanın önüne geçmeye çalışan patron, son günlerde vardiya değişimleri sırasında çadırın önüne tırlarından birini çekerek işçilerin örgütlülüğünü kırabileceğini düşünüyor.

Direne direne kazanacağız!

Direnişin başladığı ilk gün gerçekleştirilen, DİSK yetkililerinin de söz alarak sınıf dayanışması çağrısında bulunduğu basın açıklamasında, Özdağlı işçileri sendikal tüm haklarını alana kadar mücadele edeceklerini söylediler ve bugün de direnişlerine kararlılıkla devam ediyorlar. Zafer direnen Özdağlı işçilerinin olacak!

Smart Solar Aliğa fabrikası Gebze'nin izinden: İşgal, grev, direniş!

İzmir Aliğa'da bulunan Smart Solar fabrikasında patronun 7 işçiyi işten atması üzerine başlayan ve 75 saat süren fiili grev ve fabrika işgali, Türkiye işçi sınıfı mücadeleleri tarihine altın harflerle kazındı.

Gerçek okurlarının Gebze'den hatırladığı Smart Solar, güneş paneli üreten bir şirket. Gebze fabrikasında 2022'de DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikası örgütlenmiş, patron bunun üzerine öncü kadın işçilerden birini işten atmış, fabrika işgaline ulaşan mücadele sonunda patron tarafı sendikayı tanımak zorunda kalmıştı. İşçilerin bu zaferinin ardından patron, Dilovası ve daha sonra kurulan Aliğa fabrikalarında da Birleşik Metal-İş'in örgütlenmesini engellemek için işkolunu metal yerine enerji olarak göstermiş ve bu iki fabrikaya Türk-İş'e bağlı TES-İŞ sendikasını getirmişti. Dilovası fabrikası kapandıktan sonra ortada iki fabrika kaldı.

Patron işçileri bölmek için her yolu dener

Smart Solar patronu yıllardır işçileri bölmeye çalışarak kendine sahte zaferler hazırladı. Sarı sendika TES-İŞ'in işçi simsarı bürokratları patronun oyunundaki en önemli dayanağı. Patron önce Dilovası, Gebze diye bölmeye çalıştı işçileri. İkinci sözleşme gö-

rüşmelerinde ve grevde ise Gebze, İzmir olarak bölmeye çalıştı. Fakat örgütlü, sınıf bilinçli Gebze işçileri bu oyunu bozdular. 3 bin liralık sefalet zammını "ölmek var dönmek yok" diyerek reddettiler. Bunu sadece kendileri için yapmadılar. Gebze işçisinin bu iradesi ve azmi sadece kendisine değil İzmir işçisine de kazandırdı. Smart patronu da bunu bildiği için aklınca Gebze işçisine bedel ödetmeye çalıştı. Kayseri'de fason üretim yaparak Gebze işçisini uzun süren grevle korkutmaya çalıştı. Bu kozu tutmayınca grevdeki işçileri hukuka aykırı şekilde işten attı ama nafile... Smart Solar Gebze işçileri bu saldırıya: "Açlıktan ölmeyiz biz bu yoldan dönmeyiz!" diyerek cevap verdiler ve dönmediler.

Geçtiğimiz Temmuz ayında ise Smart Solar patronu 6 ay önce kendi imzaladığı sözleşmeyi çiğneyerek Smart Solar işçilerinin hak etmiş oldukları 6 aylık enflasyon zammını vermedi. Bunu yaparken en büyük dayanağı İzmir fabrikasında örgütlü olan TES-İŞ sendikasıydı. Bir yandan Gebze fabrikasındaki işçilere üretim yok diyerek idari izin veren patron Gebze'deki işçilerin üretimden gelen gücünü elinden alıyordu. Ama bu oyunu da bozuldu. Bu sefer de İzmir işçisi bu oyunu

hem kendileri hem de Gebze'deki kardeşleri için bozdular. Aliğa fabrikasında işçiler Gebze'deki sınıf kardeşlerinin yürüdüğü yola girdi, uzun ve sabırlı bir örgütlenme sürecinin sonunda bir gecede yetkili sendika TES-İŞ'ten istifa ederek DİSK'in enerji işkolundaki sendikası Enerji-Sen'de örgütlendi. Fabrikada çalışan 570 işçinin neredeyse tamamının sendika değiştirmesi üzerine Smart patronu 7 öncü işçiyi "departman fazlalığı" bahanesiyle 11 Eylül'de işten çıkarttı. 11 Eylül Cuma günü 16-24 vardiyasına gelen işçiler atılan arkadaşlarının geri alınması ve örgütlendikleri sendikanın tanınması talebiyle başlattıkları fiili grev ve fabrika işgali 75 saatın sonunda kazanımla sonuçlandı. Şimdi yıllardır Gebze'de atılan slogan İzmir'de yankılanıyor: İşgal, grev, direniş!

Bu daha başlangıç mücadeleye devam!

Yıllardır Smart Solar Gebze fabrikasındaki her mücadelede işçiler tabiri caizse maça 1-0 geriden başlıyorlardı. Patronun İzmir'de işbirlikçi TES-İŞ sendikasıdan aldığı destekle üretimi devam ettirmesi patrona büyük güç veriyordu. Bu sebeple Gebze işçilerinin her mücadelede bir gözü İzmir'deydi. Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki İzmir işçilerinin de gözü kulağı hep Gebze'deymiş. Yani kalpler birlikte atıyordu şimdi artık sloganlar da iki fabrikada beraber atılacak. İzmir işçisinin kahramanca mücadelesinin hiçbir maddi kazanımla ölçülemeyecek önemde olan kazanımı budur. İki fabrikanın işçilerinin DİSK çatısı altında birleşmesi ile birlikte mücadele daha yeni başlıyor!

Pannelsan işçileri sendika hakkına sahip çıkıyor! Mücadele sürüyor!

Ankara Polatlı Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Pannelsan Çatı Cephe Sistemleri fabrikasında işçilerin sendikal hakları için başlattığı mücadele devam ediyor. Nisan ayında DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'te örgütlenen Pannelsan işçileri, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının 8 Mayıs'ta yaptığı yetki tespitinin ardından toplu sözleşme sürecinin başlamasını bekliyordu. Pannelsan patronunun yetki tespitine itiraz ederek süreci mahkemeye taşımasının ardından fabrikada sendikal baskılar arttı. İki işçinin işten çıkarılması üzerine işçiler 3 Ağustos'ta fabrika önünde direnişe başladı.

Direnişin ilk günlerinden itibaren işçilerin sendikal örgütlenmesini ve kapı önündeki mücadeleyi engellemeye yönelik girişimler yaşandı. İşçilerin ve sendika yöneticilerinin üzerine servis aracı ve tır sürüldü, direniş alanı şirket araçlarıyla kapatılmaya çalışıldı. Ancak işçiler bu bas-

şarlarında geri adım atmadı ve sendika hakkına sahip çıkma-ya devam etti.

Yetki tespitine patronun yaptığı itirazla ilgili hukuki süreç de sürüyor. 8 Eylül'de görülen duruşmada karar çıkmazken, işçiler bir sonraki duruşma tarihi olan 6 Kasım'ı bekliyor. Yalnızca duruşma tarihini beklemekle yetinmeyen Pannelsan işçisi, hukuki

süreç devam ederken hem fabrika önündeki direnişi sürdürüyor hem de örgütlülüğünü güçlendirerek koruyor.

Geçen süre içerisinde mücadelenin etkisi fabrikanın içine de yansdı. Sendikal örgütlenmeyle birlikte içerideki baskı önemli ölçüde geriletildi, çalışma ko-

şullarında iyileşmeler yaşandı ve sendikal işçi sayısı 100'ü geçti. İşten çıkarılan arkadaşlarının işe dönmesi talebi ise mücadelenin başından beri değişmedi.

Bu süreç, Pannelsan işçilerinin sendika hakkını yalnızca bir mahkeme kararına bağlamadığını gösteriyor. Yetki davası sürerken işçiler işyerindeki örgütlülüklerine sahip çıkıyor ve birlikte hareket etmeye devam ediyor. Mücadelenin fabrika içinde yarattığı değişimler de örgütlü hareket etmenin işçiler açısından somut sonuçlar doğurduğunu açıkça gösteriyor.

Devrimci İşçi Partisi olarak, sürecin başından bu yana dayanışma gösterdiğimiz Pannelsan işçilerinin sendika hakkı, iş güvencesi ve işten çıkarılan arkadaşlarının işe iadesi için yürüttüğü bu haklı mücadelenin sonuna kadar yanındayız. Ankara'nın emekçi halkını da bu mücadelenin takipçisi olmaya çağırıyoruz. Pannelsan işçisi yalnız değildir!

Levent Dölek

Gebze'den Aliğa'ya Smart Solar işçisinin iş, aş, hürriyet kavgası!

Smart Solar ismini *Gerçek* gazetesi okuru öncü işçiler çok yakından tanıyor. Gebze'deki Smart Solar fabrikasında yıllara yayılan sebatkâr bir örgütlenme faaliyeti 2022 yılında sendikal yetkiyi almayı başarmış, patronun cevap olarak bir kadın işçiyi işten atmasına fabrika işgaliyle cevap veren işçiler hem kadın işçi temsilcilerini hem de sendikal haklarını söke söke almışlardı. O andan itibaren sendikal yetkiyi bileğinin gücüyle alan Smart işçileri, bu yetkiyi resmiyete kavuşturmak için de hem fabrikada hem adliye önlerinde direnmeye devam etti. Nihayet geçtiğimiz yıl 22 Ekim'de Smart Solar işçileri Gebze'de 114 gün süren şanlı bir grevin daha altından kalktı! Ve şimdi işgal, grev, direniş dalgasına Smart Solar'ın Aliğa fabrikası da katıldı!

Bu Smart Solar işçilerine ne oluyor? Bu ne kavgacı işçidir? Habire işgal, grev, direniş! Hayır, Smart Solar işçisi kavgacı değil. Bilinçli ve örgütlü. Dolayısıyla da patron işine aşına göz diktiğinde yapması gerekeni yapıyor. Her işçinin olması gerektiği neyse onun örneği oluyor, gitmesi gereken yol neyse o yolu gösteriyor. Smart Solar işçileri yıllar önce Gebze'de örgütlenirken meselelerin sadece yetki için gerekli üye sayısını sağlamak olmadığını biliyordu. Bir yandan işçiler sendikaya e-devletten üye olurken bir yandan da öncü işçiler, sendikalaşmayı öğrenir öğrenmez patronun yapacağı saldırıya karşı atılacak adımları planlıyor ve gerekli hazırlıkları yapıyor. Patron işçi attığında Smart komitesi için şimdi ne yapacağız diye bir tartışma yoktu... İşgal, grev, direniş! Geriye sadece hangi vardiyada, saat kaçta başlıyoruz, iaseyi sağlamak, dayanışmayı örgütlemek için yapılacaklar nelerdir gibi sorular kalmıştı.

Bu bir sınıf mücadelesi. Mücadele de iki taraflı. Patron tarafı Gebze'de işçilere dış geçiremeyince bu örgütlenmenin diğer fabrikalara yayılmasını engellemek için harekete geçti. Önce Dilovası'ndaki fabrika daha sonra da Aliğa'da kurulan fabrika yasalar, yönetmelikler ayaklar altına alınarak, enerji üretmeyen enerji üreten panelleri imal eden fabrikalar, enerji işkolunda gösterildi. Tabii ki bu fabrikalarda derhâl patronla işbirliği içinde Türk-İş'e bağlı TES-İŞ örgütlendi. Patron kendisine taşeron insan kaynakları hizmeti yapacak bir yapı kurdum zannederken, devrimci ve öncü işçiler gizliden gizliye örgütlenerek Dilovası fabrikasındaki TES-İŞ temsilciliğini çoktan almışlardı. Dilovası fabrikası kapanıp işçiler Gebze fabrikasına ve Birleşik Metal-İş sendikasına geçince oradaki mücadelenin bu aşaması bir neticeye bağlanmış oldu.

Aliğa fabrikasında ise mücadele devam etti. TES-İŞ sendikası burada patronun istediği rolü uzun süre oynayabildi. Özellikle de geçtiğimiz sözleşme döneminde Birleşik Metal-İş Gebze fabrikasında greve çıkarken, TES-İŞ Aliğa fabrikasında apar topar sözleşmeyi imzalayıp grev kırıclığı yaptı. Her iki fabrika aynı çatı altında olsa ve birlikte greve çıksa, belki günler sürecektir belki de greve dahi çıkmadan anlaşma sağlanacak olan yerde, Gebze'deki işçiler 114 günlük uzun ve çetin bir kavgaya girmek zorunda kaldı. 114 günün sonunda "yedi düvele karşı" denir ya öyle bir zaferde elde ettikleri. Ama bir yandan grev halayları çekerken, halaydan çıkıp da son grev çayları içilirken konuşulan tek bir şey vardı: "Bir sonraki dönem için İzmir'in kazanılması lazım!" İşçi kendi göbeğini kendi kesmek zorundadır. Devletten de beklenecek bir şey olmadığı, açıkça yasa dışına çıkarak grev kırıclığı yapanlara göz yumulmasından, barikatların ise işçilere karşı kurulmasından belli olmuştur. Smart Solar işçisi iş, aş ve hürriyet mücadelesindedir.

Bu kıyasıya mücadelede işçilerin birliklerinden ve örgütlülüklerinden başka bir dayanağı olmadı. İşkolu tespiti yasalara uygun yapılsa sorun çok hızlı çözülecekti. Ama işçinin hakkını verecek imzalar bir türlü atılmadı. TES-İŞ'le bir dönem daha toplu sözleşme yapmak işçilerin elinin kolunun bağlanması anlamına gelecekti. Yeni toplu sözleşme dönemi için yetki tespit zamanından hemen önce Birleşik Metal-İş sendikası hamlesini yaptı. İşkolu tespitine bağlı kalmamak için işçiler patron işbirlikçisi TES-İŞ'ten istifa edip DİSK'in enerji işkolundaki sendikası olan Enerji-Sen sendikasına geçecekti. Bir gecede istifa dalgası başladı, sabahına TES-İŞ yere serilmiş, Enerji-Sen yetki için gerekli çoğunluğa hem de fazlasıyla ulaşmıştı. İki sendikanın işbirliği ve koordinasyonu sınıf dayanışmasının güzel bir örneği oldu. Tabii burada esas belirleyici olan yine TES-İŞ'in yetkili olduğu dönemden başlayarak Aliğa'daki fabrikada örgütlenen öncü işçilerin varlığı, her iki fabrikanın temsilcilerinin işbirliği, dayanışması ve yoldaşlığı, yıllardır adeta Smart Solar'la yatıp kalkan Birleşik Metal-İş Örgütlenme Sekreteri Fehmi Elmacı gibi sınıf mücadeleciler sendikacıların örgütlenmeyi iğne oyası gibi örmesi, Gebze'den Aliğa'ya uzanan işgal-lerle, grevlerle, direnişlerle dolu mücadelenin sürekliliğinin sağlanmasıydı. Bu mücadele sürüyor ve sürecektir. En başından itibaren işini ve aşını savunmak için yatırımını örgütlenmeye yapan ve kazanımlarını alnlarının teriyle ve bileklerinin gücüyle elde eden onurlu ve örgütlü insanların hikayesidir bu. Duymayana duyurmalı. Görmeyene göstermeliyiz. Bu memleketi işini aşını korumanın, sofradaki ekmeği büyütmenin başka bir yolu yoktur. Memlekete hürriyet getirecek yol da bu yoldur.

Fon dolandırıcılığına istibdad kalkanı

Cumhuriyet tarihinin en büyük hurbaşkanı başkanışmanın, görevde

dolandırıcılık soruşturmalarından biri olarak kayıtlara geçen fon skandalı, haliyle iktidarı da zora sokmuş durumda. Soruşturma kapsamında adı geçen isimlerin hemen hepsi bir şekilde AKP ile bağlantılı çıkıyor. Erdoğan'ın bir dönem Sosyal Politikalar Bakanı olarak atadığı, son olarak da AKP'de sosyal politikalarından sorumlu Genel Başkan Yardımcılığı görevinde olan Fatma Betül Sayan Kaya bu isimler içinde en fazla öne çıkan. Ama sadece o değil. Lüks yatıyla yurtdışına kaçmaya çalışırken yakalanan şüphelinin geçmişte AKP Gençlik Kollarında aktif olarak çalıştığı da, Cum-

de "Reis talimatı verdi, sonuna kadar gidilecek" diyerek rüzgârı kendi arkalarına almaya çalışıyorlar. Ama bu propaganda yeni sorular doğuruyor. Hele ki fon skandalının patlamasına neden olan ilk gelişme, Haziran ayında emperyalist finans kuruluşu Morgan Stanley'in (MSCI) uyarısı ve tehdidi olunca tablo başka bir hal alıyor. MSCI hamlesi olmasaydı, bırakın sonuna kadar gitmeyi, soruşturmaya başlanacak mıydı?

İstibdadın kalkanı dolandırıcıları nasıl korumuş?

Fon dolandırıcılığı Sermaye Piyasa Kurulu'nun (SPK) sıkı denetimi

altındaki bir alanda gerçekleşti. Yani, bu dolandırıcılık gizli saklı yapılmadı. İstibdadın (baskıcı ve keyfi yönetimin) kalkanı altında gerçekleşti. Fonlarda yer alan hisseler spekülasyonla şişirilirken, SPK'nın bunu tespit etmesi mümkün değildir. Hadi gözden kaçırıldı diyelim, bu fonlardaki spekülasyon yıllar önce piyasa aktörleri tarafından görülmeye başlanmış, hatta eski MASAK başkan yardımcısı Ramazan Başak defalarca Vergi Denetim Kurulu'na, CİMER'e başvurmuş, savcılığa suç duyurusunda bulunmuş ama hiçbir sonuç alamadığı gibi fon dolandırıcılığının merkezi olan Tera Holding Yönetim Kurulu Başkanı Emre Tezmen'in şikâyeti üzerine iki defa gözaltına alınmış.

Fon dolandırıcılığı ayyuka çıktığı aşamada geriye dönüp tüm işlemleri kontrol etme, kimlerin bu fonlar kapsamında hangi işlemleri yaptığını tespit etmek mümkündü. Zira Türkiye sermaye piyasalarındaki hisse senetleri ve benzeri yatırım araçlarının elektronik ortamda kayıtlarını, saklanmasını ve hak sahiplerinin iz-

lenmesini sağlayan bir Merkezi Kayıt Kuruluşu var. Peki, bu kuruluşun yönetim kurulunda kim yer alıyor: Emre Tezmen!

Sonuna kadar gidecekler kim? Sonuna kadar gidilecekler kim? Kimi kime şikâyet ediyoruz?

Sermaye Piyasası Kurulu iktidarın denetimi altında olan bir kurumdur. Tüm yönetim kurulu atamaları doğrudan Cumhurbaşkanlığı tarafından yapılmaktadır. Adalet Bakanı Akın Gürlek'in eşi Elif Gülşah Gürlek'in SPK'ya atandığı tarih de 11 Kasım 2024'tür. Bu soruşturma sonuna kadar götürülecekse yalnızca fon ve şirket yöneticilerinin soruşturulması yetmez. Tüm bu yıllar boyunca, -ta ki emperyalist finans kuruluşları kırmızı kartı gösterinceye kadar-, bu dolandırıcılığın her an katlanarak ve büyüyerek gerçekleştiği dönem için SPK'nın bu dönemde yaptığı ve yapmadığı tüm gözetim ve denetimler incelenmeli, sorumluluğu ve ihmali olanlar ortaya çıkarılmalı ve yargılanmalıdır.

Sonuna kadar gidilmesi için bağımsız araştırma ve soruşturma komisyonu!

Söylenildiği gibi "sonu nereye giderse gitsin" talimatı gerçekse, bunun gereği derhal sendikalardan, demokratik kitle örgütlerinden, üniversitelerden temsilcilerin yer aldığı tam yetkili bir bağımsız araştırma ve soruşturma komisyonu kurulmasıdır. Meclis araştırma komisyonu kurulması mümkündür, ama 15 Temmuz komisyonunun hiçbir şeyi aydınlatmadan faaliyetini sonlandırmış olması bu tür bir komisyonun yeterli olmayacağını göstermektedir.

İslam dünyasının emekçi halkları Mekke'yi ve Kudüs'ü kime karşı savunmalı?

Yemen'de Suudi Arabistan ve Amerikan/İsrail işbirlikçisi Körfez ülkelerinin vekili güçlerle savaşan ve Kızıldeniz kıyıları başta olmak üzere önemli bir kesimini kontrolü altında tutan Ensarullah hareketi (Husiler) Gazze soykırımına karşı İsrail'e yaptığı füze saldırılarıyla, Kızıldeniz'de İsrail'e giden gemilere askeri olarak müdahale etmesiyle ve kapitalist ülkelerin ticaretine sekte vurmasıyla, ABD ve İsrail'in İran'a saldırıları sırasında İran'ın

yanında yer almasıyla, hem İsrail'in hem de bir bütün olarak Batı emperyalizminin hedefinde. Ensarullah son dönemde Kızıldeniz kıyılarını tamamen kontrol altına alınca, sadece onlarla en ön cephede savaşan Suudi Arabistan değil, aynı zamanda emperyalist ve Siyonist cephe de büyük bir telaşa ve öfkeye kapıldı. Suudi Arabistan'ın Ensarullah'ı Mekke'ye saldırmakla suçlaması tam da böyle bir süreçte oldu. Gerçek olarak Yemen'den Mekke'ye gönderilen dronlar gösterildi. Ensarullah ise Mekke'yi değil Suudi petrol şirketi Aramco'yu hedef aldıklarını

ve söz konusu tesislerin Mekke'nin çok uzağında olduğunu söyledi.

Suudi Arabistan Kralı'nın memuru olan müftünün çağrısıyla ABD ve İsrail'in yanında cihat olur mu?

Suudi Arabistan'ın "Mekke'ye saldırı yapılıyor" iddiası bir provokasyondur. Bu provokasyon Suudi Arabistan Başmüftüsü Salih el-Fevzan'ın Husileri tekfir ederek, yani mezhepçilik yaparak, İslam dışı ve katli vacip ilan ederek yaptığı cihat çağrısı ile devam etmektedir. Suudi Arabistan'ın Amerikan ve İsrail işbirlikçisi krallık rejimi, Pakistan ve Türkiye ile imzaladıkları üçlü anlaşmayı devreye sokarak üç ülkenin Husilere karşı Yemen'de birlikte savaşmasını istiyor. Dışişleri Bakanı Hakan Fidan'ın Husileri suçlaması, askeri yardım sözü vermesi ve Genelkurmay Başkanı'nın

apar topar Suudi Arabistan'a gönderilmesi Mekke'nin savunulması için değil, bölgedeki en önemli Amerikan ve İsrail işbirlikçisi rejime destek vermek içindir. Kime karşı? İsrail'i vuran, Amerikan gemilerine geçit vermeyen, soykırıma karşı savaşan Yemenlilere karşı. İsrail medyasının İsrail'in ABD ile birlikte Suudi Arabistan'a istihbarat desteği verdiğini açıkladığı bir dönemde, geçmişte Kabe'nin örtüsü Kisve'yi Jeffrey Epstein'e hediye edenlerin "Mekke'nin kutsal anlamını suistimal ederek İsrail'le birlikte hizalanmaya örtü yapması utanç vericidir ve reddedilmelidir.

Türkiye'yi yönetenler Suudi Arabistan Kralı'na değil bu ülkenin halkına karşı sorumludur!

İttifak anlaşmasının tam metni hâlen bilinmemektedir. Anlaşma

TBMM'de usulüne uygun şekilde oylanarak kabul edilmemiştir, dolayısıyla da resmen ve fiilen yürürlükte değildir. Tüm bunlar ortadayken Suudi Arabistan'a askeri yardım sözü vermek yasadışı bir tutumdur!

Bugün Mekke'ye bir saldırı yoktur ama Kudüs ve Mescid-i Aksa Siyonizmin postalları altında her gün çiğnenmektedir. Bu gerçek ortada dururken, İsrail'i sadece sözle kınayıp Yemen'e karşı askeri hazırlıklara girişmek tamamen tutarsızlıktır.

Türkiye'nin gündemi İsrail ve ABD ile savaşanlarla uğraşmak olamaz, Türkiye'nin acil gündemi, bu halka yönelik en ağır güvenlik tehdidi olduğunu kanıtlayan NATO'dan çıkmak, emperyalist/Siyonist savaşlarda rol alan İncirlik ve Kürecik üslerini kapatmak, NATO'nun uzantısı konumundaki üçlü ittifak anlaşmasını da yırtıp atmaktır.

Okullarda bir öğün ücretsiz yemek hem gerekli hem de mümkün

Okulların açılmasına doğru, 2026-2027 eğitim öğretim yılı okul kantini fiyat tarifesi açıklandı. Bunun üzerine meclis lokantası fiyat listeleri ile okul kantini fiyat listeleri arasındaki kıyaslamalar sosyal medya mecralarında

dolaşmaya başladı. Fabrikalarda da bu kıyaslamalar sık sık çay molalarının gündemi oldu. Meclis lokantasında 6 lira olan ayran okul kantinlerinde 30 liraya satılacaktı. Mecliste pilavlı dana sac kavurma 66 lira iken okul kantininde karışık tost 120 lira. Bir öğrenci okulda ortalama 6-7 saat geçiriyor. Bu kadar uzun bir saat aralığında sağlıklı bir öğün ihtiyacını ne toplam 150 lira olan tost-ayran karşılıyor

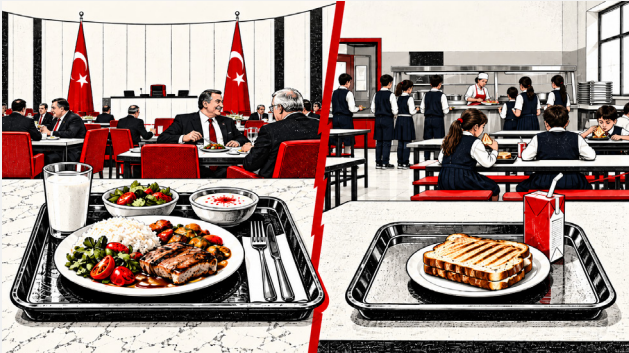
ne de evden getirdiği atıştırmalıklar. Milletvekillerinin değil, asıl büyüme çağındaki çocukların sağlıklı ve sıcak yemekler yemesi gerekiyor, hem de ücretsiz bir şekilde.

Geçtiğimiz günlerde Türk Tabipleri Birliği ücretsiz okul yemeğinin bir hak olarak yasal güvenceye alınması gerektiğini bir basın açıklamasıyla duyurdu. Okul çağındaki çocukların kötü beslenmesinin "kansızlık, bağışıklık sisteminin çökmesiyle sık tekrarlayan enfeksiyonlar, bodurluk, gelişme geriliği, dikkat ve öğrenme güçlüğü" gibi ciddi sorunlara sebep olacağını dile getirdi.

Peki okullarda ücretsiz bir öğün

verilmesinin külfeti ne kadar? Gerçekten devletin altından kalkamayaacağı bir gider kalemi mi? Gelin bütçe harcamalarına bir göz atalım. Ülkedeki tüm öğrencilere okulda verilecek olan ücretsiz bir öğünün toplam bütçeye oranını görelim. 15 milyon öğrenciye 90 lira tutarında bir öğün vermenin bedeli 243 milyar lira. Bu rakam kulağa çok yüksek gelebilir. Fakat bu rakam, hükümetin 1 yıllık faiz ödemesi için bütçeye koyduğu giderlerin yani 2,7 trilyon liranın 10'da 1'inden bile az. Aynı şekilde Millî Eğitim Bakanlığının toplam bütçesinin de 8'de 1'ine, toplam üniversiteler dahil toplam eğitim harcamalarının

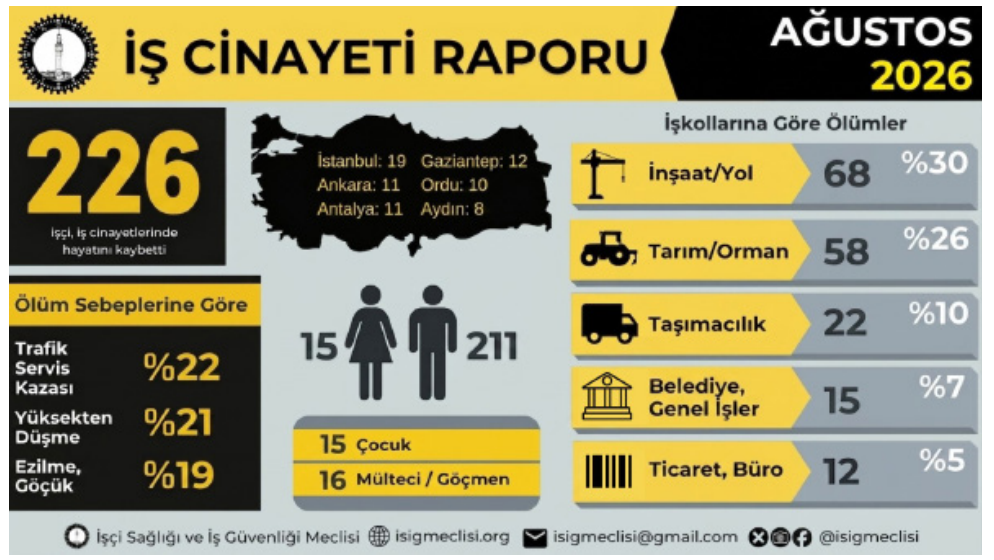
10'da 1'ine denk geliyor. 2026 yılı toplam bütçe gideri yaklaşık 19 trilyon lira. Bütçe harcamalarının tamamının sadece yüzde 1,3'ünü okullarda bir öğün ücretsiz yemeğe harcamak, çocuklarımızın zihinsel ve fiziksel gelişiminin önündeki büyük bir engeli kaldırıyor. Fakat sermayenin siyasi iktidarı bu kararı vermekten imtina ediyor. Bu parayı sermayeye peşkeş çekmeyi, uluslararası para babalarına faiz olarak ödemeyi daha uygun buluyor. Çocuklarımızın sağlığını, geleceğini sermayenin bitmeyen kâr hırsına kurban etmeyelim. Okullarda ücretsiz öğün talebinin arkasında örgütlü bir şekilde duralım!

Ünümüzde ne var? Molanın Gündemi, fabrikaların ve sınıf mücadelesinin nabzını tutuyor. 'Gerçek Gazetesi'ne taşıyor.

gündemi yapmak için **ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE!**

EMEKCİ KADINLAR SORUYOR

Ev işleri ile çocuk ve yaşlı bakımı yalnızca kadının sorumluluğu mu?

Toplumda aileyi ve evi ilgilendiren işlerin neredeyse hepsi kadınların omuzlarında. Ev işleri, çocuk ve yaşlı bakımı tamamen kadının sorumluluğu olarak görülüyor. Gündelik hayattan, hükümet politikalarına, günlük kullandığımız dilden atasözlerine bu bakış açısı hayatın her alanında karşımıza çıkıyor. Kız çocukları büyürken elleri iş tutacak hâle geldiği andan itibaren ev işlerini öğreniyor. Hükümet Aile Yılı politikaları, Orta Vadeli Program gibi politikalarının tamamında kadınları daha çok evle ve bakım işleri ile ilgilendirmeye teşvik ediyor. Gündelik dilde “elinin hamuruyla erkek işine karışmak” gibi deyimleri, atasözü olarak da “yuvayı dışı kuş yapar” gibi örnekleri duyuyoruz.

yoruz.

Ancak bu işlerin tamamını küçüklükten itibaren yüklenmenin özellikle emekçi kadınlar için sonuçları çok ağır.

Bakım yükünün sonucu ne?

TÜİK'in Türkiye'de İstatistiklerle Kadın-2025 başlıklı yıllık araştırmasına göre istihdam oranı kadınlarda %32,5, erkeklerde ise %66,9 oldu. Yani, kadınların çalışma oranı erkeklerinin yarısından az! Kadınların iş hayatında kalma süresi de aynı rapora göre erkeklerinden 19 yıl daha kısa. 3 yaşın altında çocuğu olan kadınların yüzde 26,9'u çalışırken, aynı durumdaki erkeklerin yüzde 90,9'u çalışıyor.

DİSK-AR'ın Ağustos ayında açıkladığı istihdam verileri

de vahim tabloyu gözler önüne seriyor: Geniş tanımlı işsizlik oranı erkeklerde yüzde 24,2 iken kadınlarda yüzde 39,2. Sorun yalnızca işsizlik değil, güvencesiz çalışma da: Çalışma çağındaki 33,8 milyon kadının sadece 6,7 milyonu kayıtlı ve tam zamanlı işlerde çalışıyor.

Bakım ve ev işlerinin yükü sebebiyle kadınlar erkeklerle göre iş hayatında çok geride kalıyor. Ya hiç çalışmıyor ya da çalışsa bile özellikle esnek ve güvencesiz işlerde çalışmak zorunda kalıyor. Erkeklerle göre çok daha kısa süre çalışabiliyor. Tüm bunların sonucunda kadınlar ekonomik bağımsızlıklarını kaybediyor, sosyal haklar bakımından geride kalıyor, erkeğe bağımlı hâle geliyor, yoksullaşıyor...

Bu sonuç kaderimiz mi?

Kadınların doğurgan olması, hayat boyu sürececek bir çocuk bakımı yükünü tek başına taşımaları gerektiği anlamına gelmez. Yaşlı bakımının ve ev işlerinin ise kadının doğurgan olması ile hiç alakası yoktur. Kadınların biyolojik farklılıklarının hiçbir bir yaşının banyo yapmasına yardımcı olmak veya ona yemek yedirmek, ya da bulaşık makinesini dizmek, evi süpürmek, toz almak, yemek yapmak gibi işlerde onları erkeklerden daha avantajlı hâle getirmez. Örneğin yüksek ücret alan ünlü şeflerin (çok bilindik bir yemek yarışması olan Master Şef jürilerinin tamamı gibi) çoğunluğu erkektir, hem de bütün dünyada. Ev işleri ve bakım yükünün kadına ait ol-

masının tek sebebi toplumsaldır. Bütün bu işler öğrenilebilir işlerdir. Toplum onları kadına öğretmeyi tercih etmiştir.

Çözüm ne?

Emekçi kadınların sırtındaki yükün ne kadar ağır olduğunu rakamlarla görüyor, yaşamlarımızdan biliyoruz. Bu böyle olmak zorunda değil. Biz bakım yükünün yalnızca kadının omuzlarına bırakılmayacağını söylüyoruz. Çalışmak isteyen her kadına iş ve her işyerine kreş talep ediyoruz. Mahallelerde kamu tarafından finanse edilen hasta, yaşlı bakım merkezleri istiyoruz. Ve ev işlerinin de daha dengeli bölüştüğü, eşit ve özgür bir toplum için mücadele ediyoruz.

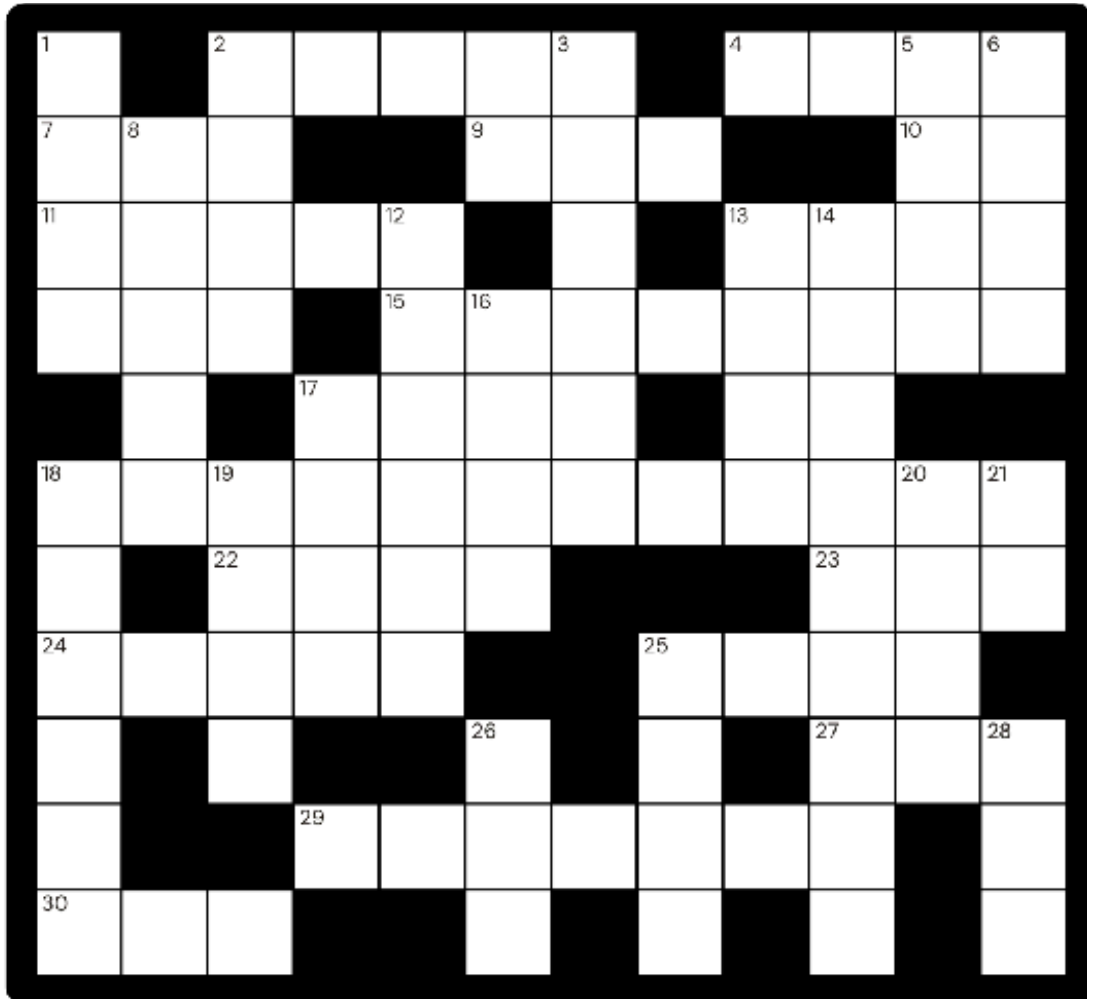
Kare bulmaca

SOLDAN SAĞA

2. Türkiye sınırlarından geçen en uzun nehir
4. Fon skandalı sırasında borsadan 5 milyar TL'ye yakın satış yaparak çıkış yapan Bank of America'nın kısaltması (İpucu: İşçinin ekonomisi)
7. Yünün dövülmesiyle yapılan kalın ve kaba kumaş. ".... altından sopa göstermek"
9. Yanan şeylerden artakalan toz madde.
10. İşaret
11. Zalim, Tiran
13. kez; ...defa
15. Çanakkale'de işçilerin zorunlu mesai dayatmasına karşı bıçak bırakarak üretimi durdurduğu ve kazanım elde ettiği konserve gıda fabrikası (İpucu: Fabrikalardan haberler)
17. İlçe, istem dışı veya ihmal, tedbirsizlik ve dikkatsizlik dolayısıyla bir kimsenin, bir nesnenin veya bir aracın zarara uğraması
18. Özel mülkiyetteki bir üretim aracının, taşınır ve taşınmaz varlıkların devlet mülkiyetine geçirilmesi (İpucu: Molanın Gündemi)
22. Bir el işini veya mekanik bir işi gerçekleştirmek için özel olarak yapılmış nesne.
23. Özel bir motor sistemiyle yüksek hızlara ulaşabilen uçak.
24. Öfke veya kini ifade etmek için kullanılan söz: olsun!
25. Tefecinin kazancı, sosyalizmde kalkacak olan... (İpucu: İşçinin ekonomisi)
27. Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası
29. Tuzla ve Yalova ile özdeşleşen taşeron çalışmanın ve sömürünün yoğun olduğu sektör
30. Hür vatandaş olmayan, bir kimsenin buyruğu altında olan, köle

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1. Yatağın yerden yüksek olmasını sağlayan veya sandık olarak kullanılan boş bölmesi.
2. İslam dinine göre Allah'ın emri olduğu kesin delille sabit olan, yapılması sevabı, özürsüz olarak yapılmaması günahı, inkârı ise küfrü getiren yükümlülük. Boyun borcu.
3. 2005 yılında yasalara aykırı biçimde Koç-Shell ortaklığına peşkeş çekilerek özelleştirilen Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşu
5. Bir iş yapılırken çıkan artık parça.
6. Edim, eylem
8. Kapitalizmin kumarhanesi (İpucu: İşçinin ekonomisi)
12. Gecikerek gelmesinin bir anlamı olmayan; sarayların içinde bulunmayan
13. Bir konuda kesin delillere dayanmadan varılan yargı
14. Bursa'da Bursagaz'da direnişte olan, İzmir Aliaga'da Smart Solar işçilerinin direnişle geçiş yaptığı sendika (İpucu: İşçi-sendika)
16. Özgürleştirmek
17. Çoğunlukla kare veya silindirik biçimindeki yüksek yapı.
18. Düzen siyasetinde en çok peşinde koşulan (İpucu: Metal Fabrikalarından haberler Smart Solar)
19. Anlam
20. Humus, haydari, şakşuka gibi iştah açıcı yiyeceklere verilen ortak ad.
21. Binek hayvanı
25. Belli zamanlarda, belli yerlerde ticari mal sergilemek ve satmak amacıyla açılan büyük sergi. Meşhur İzmir Enternasyonal ...'ı
26. İki şeyi birbirinden ayıran uzaklık.
28. Sendika haktır işten atmak ...tur!

Türkiye yargı operasyonlarıyla sarsılıyor:

Yarı askerî rejimin iç çelişkileri ve sınıf siyasetinin önemi

Türkiye siyaseti içinde yargının öne çıktığı bir dönem yaşıyoruz. İsmi, hâkim ve savcı sıfatıyla muhalefete yönelik siyasi davalarla (CHP İstanbul İl Başkanı Canan Kaftancıoğlu, CHP Milletvekili Enis Berberoğlu, HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş ve HDP Milletvekili Sırrı Süreyya Önder, Adalet Bakanı olmadan önceki süreçte ise İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve Ekrem İmamoğlu davaları bunlardan öne çıkarlar) özdeşleşen Akın Gürlek'in, Adalet Bakanı yapılmasıyla hızlanan bir süreç söz konusu. Bu yeni süreçte gündeme gelen davalar yine siyasi içerikli olmakla birlikte, doğrudan muhalefeti hedef almayan, tam tersine iktidar cephesinin içine uzanan, yarı askerî rejimin güç dengelerini sarsan soruşturmalar ve tutuklamalar da gündemde. Akın Gürlek bu yargı aktivitesi içerisinde muhalefete karşı siyasi davaların yürütücüsü olma imajını da büyük ölçüde değiştirmiş, sadece iktidar nezdinde değil, muhalif kesime dahi sirayet eden bir biçimde bir "temiz eller savcısı" imajı edinmeye başlamıştır.

Muhalefete egemen olan ve bizim her zaman eleştirdiğimiz "tek adam rejimi" tezi, bu imaj tazelemesinde iktidar cephesine büyük yarar sağlıyor. İstibdad medyasının "Erdoğan iyi çevresi kötü" tezi ile muhalefetin "tek adam rejimi" tezi her şeyin merkezine Erdoğan'ı koymakta ortaklaşıyor. Oysa mevcut istibdad rejimini (baskıcı keyfi yönetim) tek merkezli değil parçalı bir yapı olarak görürseniz, tablo değişir. Bir tek adam rejimi yok. Yarı askerî karakterli, sivil ve askerî farklı güç odaklarının dengesi üzerine kurulmuş bir yapı var.

Dört farklı grupta yargı operasyonları: Muhalefeti bastırma, yarı askerî rejim içinde güç mücadelesi, imaj operasyonları, hasar yönetimi

Mevcut yargı aktivizmi tek bir merkezden yürütülmekte ise de her operasyon farklı siyasi saikleri içinde barındırıyor. Bu bağlamda dört ayrı kategoriden bahsedilebilir. Bunlardan ilki Esenyurt Belediyesi'nden başlayarak İBB ile devam eden, butlan davası ile doğrudan CHP'yi bölen ve muhalefeti bastırmaya, dizayn etmeye yönelik çeşitli operasyonlar. Bir diğer grup, muhalefet aleyhindeki baskıcı ve keyfi uygulamaların aracı olurken iktidara yakın kişi ve kurumları ise kayıran ve koruyan bir yargı imajını düzeltmeye yönelik, özellikle iktidarın kendi tabanındaki güven erozyonunu gidermeyi amaçlayan, mutlaka içinde "tuzu kuru" ünlülerin, magazin figürlerinin

iliştirildiği operasyonlar. Bu tür operasyonlarda muhalefeti halkın geniş kesimlerinin zengin ve yoz bir hayatla özdeşleştirdiği kişi ve grupları savunur pozisyona itmek, böylece iktidara yönelen sınıfsal öfkenin muhalefete yönelmesini sağlamak gibi bir amaç da söz konusu. Eşcinsel derneklerine yönelik operasyonlarda da istibdad erkek egemenliğinin ve cinsiyet ayrımcılığının rüzgârıyla yelkenlerini doldurmaya çalışmıştı.

Diğer bir grupta yarı askerî rejimin iç çekişmesinde belirli güç odaklarının kendilerine mali ve siyasi güç devşirdikleri alanları hedef alan operasyonlar var. Hakan Fidan ve Mehmet Ağar isimlerinin sıklıkla geçtiği Can Holding ve Habertürk soruşturmaları bu kapsamdaki operasyonların ilk örnekleriydi. Yakın zamanda raftan indirilen faili meçhul cinayet dosyalarında da böyle bir yön var. Uğur Mumcu hariç (Mumcu cinayeti denince akla gelen ilk isim Mumcu'nun eşine tuğlayı çekersem duvar yıkılır" diyen Mehmet Ağar olduğunu unutmamalıyız) hepsinde ortak bir "FETÖ" teması olmakla birlikte, Hablemitoğlu davası Özel Harpçi Levent Göktaş'ı, Kozinoğlu davası da emekli Albay Hasan Atilla Uğur'u hedef alarak geçmişte Ergenekon davasında adı geçmiş olan isimler üzerinden askerî güç odaklarına yönelik de mesajlar içeriyordu. Muhsin Yazıcıoğlu dosyası ise henüz sadece cemaat bağlantılı isimlere yöneliyor. Kozinoğlu davası bağlamında Hakan Fidan ve Doğu Perinçek'in vaktiyle Kozinoğlu ile yaşamış olduğu ihtilafların gündeme taşınması da önemli. Bugünlerde Fethullahçıların özellikle köpürttüğü iddialar önümüzdeki süreçte yarı askerî rejim içindeki çekişmelerde de rol oynayabilir. (Özellikle geçmişteki politik cinayetlerle ilgili Fethullahçıların Ergenekoncular nasıl yan yana anılır diye şaşırınlar, NATO kontrgerillasının ne olduğunu asla anlamamış olanlardır!) Bir anda Kozinoğlu davasının yarı askerî rejimin en NATO'cu unsurlarının elinde bir silaha dönüştürülmesi dahi mümkündür.

Son günlerde gündeme taşınan yasadışı şekilde yapılmış vatandaşlık işlemlerinin iptal edilmesi de doğrudan Süleyman Soylu dönemini akıllara getiriyor. Merkez Hakem Kurulu (MHK) operasyonu ise "temiz futbol" şiarıyla son derece prestijli bir yargı hamlesi olarak "imaj düzeltme" operasyonları grubuna dahil edilebilirse de, operasyonun hedef aldığı MHK Başkanı Ferhat Gündoğdu'nun askerî kariyeri, gözaltına alınan diğer isimlerin beşli çete olarak bilinen gruplarla (özellikle Limak sahibi

ve eski Federasyon Başkanı Nihat Özdemir) ilişkileri, Mehmet Ağar grubunun futboldaki etkin ve yoğun varlığı, bu meseleyi de yarı askerî rejimin iç mücadelesi bağlamında izlemeyi gerektiriyor.

En son fon skandalı etrafında yürütülen soruşturmayı ise ayrıca ele almak gerekiyor. Bu soruşturma diğer tüm gruplardan ayrılıyor. Çünkü fon soruşturmasında inisiyatif iktidarın içinden değil, dışarıdan geldi. Fon skandalına giden sürecin tetiğine basan, geçtiğimiz Haziran ayında emperyalist finans-kapitalin önde gelen kurumlarından Morgan Stanley (MSCI) idi. SPK'nın piyasaya yönelik düzenlemeleri de daha sonra fonların tasfiyesi ve dolandırıcılık suçlamasıyla başlatılan operasyonlar da bir savunma mekanizması olarak devreye sokuldu. Yani "sonuna kadar gidilsin" sloganı altında aslında bir hasar yönetimi yapılıyor. Sanıkların işlediği suçların halkta yarattığı infiale rağmen, bu soruşturmalarda istibdadın ne kadar nazik ve ölçülü gittiği, dolandırıcılara ters kelepçe takmadan, başlarını eğip araçlara sokmadan, kişi haklarına ve masumiyet karinesine özen göstererek yürüttüğü gözden kaçmıyor.

Yarı askerî rejimin krizi ve güç odaklarının faturayı birbirine ödetme çabası

En sonunda esas meseleye geliyoruz. Sadece muhalefeti değil, aynı zamanda yarı askerî rejim içindeki güç ilişkilerini de dizayn etmeye yönelik bu sert ve agresif yargı aktivizminin arka planında ne var? İstibdad rejimi güçlü ve muktadir görüntüsünün arkasında derin krizlerle sarsılıyor. Yarı askerî rejimi analiz ederken, sivil kanadının ekonomiyi ve bayındırlık işlerini üstlendiği, dış politika ve güvenlik meselelerinin ise rejimin askerî kanadının uhdesine bırakıldığını vurguluyoruz. Bu bağlamda ekonomideki kriz dinamikleri sivil kanadın altındaki zemini son derece kırılğan hale getirirken, "terörsüz Türkiye" bağlamında atılan adımlar rejimin dayandığı askeri yapıda milliyetçi tepkileri kıskırtarak istikrarsızlık yaratıyor.

Yarı askerî rejimi bir arada tutan ana omurga burjuvazinin sınıfsal çıkarlarına dayanıyor. İçeride işçi sınıfının bastırılması ve kamu kaynaklarının sermayenin istekleri doğrultusunda talan edilmesi, dışarıda ise sömürgeci burjuvaziye enerji havzalarına ulaştırarak yayılcı politikalar (militarizm ve terörsüz Türkiye süreci bu politikaların iki ayağı olarak değerlendirilmelidir) yarı askerî rejimi bir arada tutuyor. Ne var ki, ekonomik kriz karşısında emekçi halkın taşmak üzere olan öfkesi, dış politikada ise

emperyalizmin çizdiği sınırların dışına çıkamamanın getirdiği kırılğanlıklar var. Bugün bir arada olan güçler, olası bir krizde faturayı karşısındakine ödetmek üzere hazırlık yapıyor. Yargı operasyonları ile izlediğimiz daha ziyade Erdoğan'ın önderliğinde sivil kanadın hamleleri. Öte yandan Devlet Bahçeli'nin "bayram değil seyran değil" iken mafya gruplarını barıştırması, Sedat Peker'e ülkeye dönüş sinyalleri çekilmesi, yurtdışına kaçtı denen Çakıcıların yeniden boy göstermeye başlaması, başkalarının da hazırlık içinde olduğuna işaret ediyor. Zira yarı askerî rejimin analizinde, mafya kılığına bürünmüş paramiliter yapıların da askerî kanadın bir unsuru olarak değerlendirilmesi gerektiğini her zaman söylüyoruz. Olası bir "sosyal patlamada" sokakları ve kitleleri kontrol etmek ya da manipüle etmek için girilen hamleler devam edecektir. Süleymanlılara ve Furkan Vakfı'na yönelik operasyonları da bu bağlamda İslamcı tabanı konsolide etmek üzere bir başka grupta ele almak mümkün olabilir.

Yeni Anayasa için meclis aritmetiği uygun ama yarı askerî rejimin çelişkileri el vermiyor

Bu tablo, mutlak güç sahibi tek adam rejimi gibi hayali bir tanımlamanın aksine çok parçalı ve istikrarsızlıklarla dolu bir yarı askerî rejim tablosudur. Bu tablo içerisinde Cumhurbaşkanı Başdanışmanı Mehmet Uçum çıkıp, en önemli gündem dediği "Yeni Anayasa"nın, bir sonraki yasa döneminde kaldığını söylemek zorunda kalıyor. Oysa görünürde bugünkü Meclis aritmetiği referandum bile gerek kalmaksızın istedikleri Anayasa'yı geçirebilecekleri bir yapıya kavuşmuştu. "Terörsüz Türkiye" bağlamında Meclis'ten 467 kabul oyu ile geçirilen çerçeve yasa adeta bir prova olarak görülebilirdi. Demek ki sorun zincirli Meclis'teki aritmetikte değil, silahlı siyasetteki güç dengelerinde. Demek ki istibdadın yaklaşan seçimlerde hem Cumhurbaşkanlığını alacak hem de Meclis aritmetiğini domine edecek bir sonuç için, hem muhalefeti parçalayıp felç etmesi (muhalefeti bastırma operasyonları) hem de yarı askerî rejimdeki dengeleri yerli yerine oturtması (Hablemitoğlu cinayeti dosyasının 2023 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin iki turu arasında rafa kaldırılıp tüm tutuklu sanıkların serbest bırakıldığını hatırlayalım!) lazım.

Bu şekilde ülkedeki yarı askerî rejim gerçekliğini ortaya koyduğunuzda, ülkenin Meclis'teki resmi sanvdalye dağılımına göre değil, sivil ve askerî güç odaklarının gayriresmî, hat-

ta illegal güç dengelerine bağlı olarak yönetildiğini kavarsınız. Seçimlerin manipülasyonu denildiğinde akla hep oy çalmak gelir, ama bu manipülasyon esas olarak istibdadın, elindeki tüm aygıtları kullanarak doğrudan muhalefeti dizayn etmesiyle gerçekleşiyor. Kılıçdaroğlu ve Akşener'in performansları umarız bu konuda öğretici olmuştur. Bugün de düzen muhalefeti, yarı askerî rejiminin iç çelişkilerinde taraf olarak kâh Erdoğan'la normalleşme yoluna giderek kâh MHP'yle flört ederek, kâh kılıç çeken teğmenleri kahramanlaştırarak, kâh savunma sanayii fuarlarında "biz devlet partisiyiz" şovları yaparak yol almaya çalışmaktadır. Sınıfsal temellerde ve doğru bir siyasi analiz bizi bağımsız sınıf siyasetinin hayatı önemine getirir.

Bu toz duman içinde bağımsız işçi sınıfı siyaseti bir hayat memat meselesi

İşçi sınıfına ve emekçi halka dayanan bağımsız bir sınıf siyaseti işçi sınıfının haklarını savunan, Amerikancı düzen muhalefetinden ayrı duran, büyük sermayeye, emperyalizme ve Siyonizme karşı uzlaşmaz mücadele eden, istibdada karşı hürriyet kavgası bayrağını en önde tutan, militarizme karşı çıkan, Kürt sorununda eşitlik ve kardeşlik temelinde bir çözümü hedefleyen, laikliği savunan ve mezhepçiliğin her türlüşünü lanetleyen, sömürgeci burjuvazinin yayılcı politikalarını teşhir ve reddeden bir siyasettir. Mevcut karmaşa içinde doğru yolu bize bu siyaset gösterecektir.

Bağımsız sınıf siyaseti tüm davalara işçi sınıfının ve toplumun tüm ezilen kesimlerinin çıkarları doğrultusunda, istibdadın aktörlerine hiçbir güç ve güven atfetmeden gerçeği aydınlatmak üzere yaklaşır. İşçi sınıfı ve emekçi halkın bağımsız örgütleriyle dahil olmadığı hiçbir soruşturmaya güven duymaz. Muhalefeti bastırmaya yönelik operasyonların -düzen muhalefetine politik bir destek vermeksizin- karşısında durur. Yarı askerî rejimin iç kavgasına yönelik olan davalarda hakikati talep eder ama arka plandaki saikleri teşhir etmeye devam eder. İmaj operasyonlarına prim vermez. Hasar yönetimine karşı ise emekçi halkın gerçekten "sonuna kadar gidilsin" talebinin peşinde olur. Düzen siyasetinin operasyonlarının yarattığı toz duman içinde 10 Ekim katliamından Dilovası işçi katliamına, her gün yenisi yaşanan iş cinayetlerinden kadın cinayetlerine, sendikal hak ihlallerinden, grev yasaklarından, işten atmalardan hapiste tutulan sendikacılara ve hürriyet için mücadele eden insanlara kadar emekçi halkın gerçek davalarının unutulmasına izin vermez.

Fon krizinde Ziraat yatırdı Amerikalılar uçurdu!

Fon kriziyle birlikte fona para kaptıranlar ya da ev/araç almak için Katılmevim sistemine girmiş olan vatandaşların mağduriyeti gündeme taşınırken, borsadaki bir başka vurgun gözden kaçtı. Fon krizi ilk andan itibaren sadece piyasa dolandırıcılığı yapan kurumlarla sınırlı kalmadı ve Borsa İstanbul sert bir çalkantı dönemine girdi. Sadece söz konusu fonlar içindeki balon hisseler değil aynı zamanda bu fonların elinde tuttuğu Aselsan, Tüpraş, İş Bankası vb. gibi büyük hisseler de satıldığı için borsada genel bir düşüş yaşandı. Devlet Ziraat Bankası üzerinden borsada yüklü alımlar yaparak dalgalanmaya müdahale etti. 17-25 Eylül arasında bu müdahalenin boyutu 33 milyar liraya kadar ulaştı. Ziraat Yatırım bu parayı kâr amacıyla değil piyasadaki dalgalanmayı durdurmak için harcadı. Bunun için hisseleri piyasa fiyatından daha yükseğe aldı.

Bu anlamda en büyük alımlar Aselsan ve Tüpraş hisselerinde oldu. O halde bu hisseleri piyasa fiyatından yüksek meblağa devlet bankasına satan birileri de bu işten kâr etmiş olmalı değil mi? Resmi kayıtlar Ziraat Yatırım'ın 17-25 Eylül arasında Aselsan'da 3,64 milyar; Tüpraş'ta ise 3,15 milyar lira alış yaptığını gösteriyor. Aynı dönemde 2,3 milyar Aselsan; 1,9 milyar lira ise Tüpraş hissesi satan

bir şirket var: Bank of America! Yani Amerikan finans-kapitalinin amiral gemisi olan banka! Yani devlet Ziraat Yatırım aracılığı ile borsayı çöküşten kurtarıırken Amerikan finans kapitaline devasa miktarlarda kâr transfer ediyor. Peki Ziraat Bankası'nın zararları nereden çıkacak? Tabii ki vergilerle ve borçlanarak! Vergi yükü de borçlanmanın faiz yükü de halkın sırtına bindirilecek.

Sungur Savran

İzmir'de "Nâzım Hikmet'i evcilleştiriyoruz" sergisi

*Sevdalınız komünisttir,
on yıldan beri hapistir;
yatar Bursa kalesinde.
Nâzım Hikmet*

Eylül ayı İzmir'de Fuar ayıdır. Bu yıl Fuar'da özel bir konuk var: Nâzım Hikmet! İzmir Büyükşehir Belediyesi ile Folkart adlı İzmir merkezli bir şirket birlikte bir Nâzım Hikmet sergisi açmışlar. Sıradan bir sergi değil. Belediye Başkanı Cemil Tugay serginin açılış töreninde "bugüne kadar Nâzım Hikmet için açılmış en kapsamlı sergi" diye gayet iddialı konuşmuş.

Cemil Tugay İzmir Büyükşehir'e CHP adayı olarak seçilmiş biri. Üstelik butlan kararı sonrası ikircikli davranışlarıyla dikkati çeken bir belediye başkanı. Kararın ardından istifa etti, ama Yeni Parti'ye de katılmadı, şaibeli bir siyasi tutum içinde. AKP'ye geçiş ihtimali bile konuşuluyor.

Folkart, İzmir'in en yüksek ikiz binalarıyla, yani "Folkart Towers" ile ünlenmiş. Yüksek yapılar, lüks konutlar, A sınıfı ofisler, alışveriş merkezleri ve okul projeleriyle öne çıkan bir inşaat şirketi. İnşaatın yanı sıra sağlık, teknoloji ve madencilik alanlarında faaliyet gösteren Savaş Holding adlı bir holdingin iştiraki. Yani finans kapital.

CHP bu topraklarda modern kapitalizmi inşa eden parti. Folkart bir tekeli sermaye kuruluşu. Nâzım ise komünist, yani kapitalizmin düşmanı. Bu iki kurumun Nâzım ile ne ilişkisi olabilir?

Folkart, adıyla bile kendine belirlediği misyonu çağırıştırıyor. Terim İngilizcede "halk sanatları" demek. Sanata ilgi duyuyor bu kapitalistimiz. (Halka ilgi duyduğunu hiç sanmayız!) Nitekim, 800 metrekare alanıyla "Türkiye'nin en büyük galerisi" olduğu söylenen, adı da aynen şirketin adı gibi İngilizce olan "Folkart Gallery" bu ilginin nişanesi olarak kendinden sık sık övgüyle söz ettiriyormuş.

AKP'ye geçebileceği bile konuşulan bir belediye başkanı ile sanatsever bir finans kapital şirketi, Nâzım Hikmet'in son yıllarında hayatına değen bir şahıs, M. Melih Güneş'i küratör seçmiş, birlikte Nâzım'a el atmışlar. Üstelik çok uzun bir süre boyunca açık kalacak bir sergi düzenlemişler. 15 Ocak'a kadar açık kalacak sergi. Neden 15 Ocak? Çünkü o tarih Nâzım Hikmet'in doğumunun 125. yıldönümü! Niyet açık: Bu şanlı komünist sanatçının mutlu yıldönümünü de etkileri altında tutmaya çalışacaklar. İzin vermeyeceğiz.

Sergi gerçekten çok kapsamlı. Mebzul miktarda tarihî malzeme, bol bilgi, görsel ve işitsel olanaklardan yararlanma, video odaları ve başka araçlarla sergiyi gezenlere çok şey veriyor. Küratör M. Melih Güneş hayatının eserini ortaya koymuş. Nâzım'la, onun Sovyetler Birliği sürgünü döneminde yakınlaşan Güneş, elindeki belgeleri ve bilgileri sergi ziyaretçisiyle cömertçe paylaşıyor. Nâzım Hikmet'i çok-yönlü kişiliğiyle ortaya koyuyor. "Bu sergiye gitmeyin" demem. Tam tersine gidin. O güzel insanı, insanlığın, hayvanların ve kozmosun o içten dostunu, hayatını daha iyi bir dünya yaratmaya adanmış o şair ve militanı tanımaya çalışın.

Ama dikkat! Sergiyi gezerken bir şeyin her an bilincinde olun. Serginin amacı Nâzım'ı tanıyanların, sevenlerin bilincinden şairin komünizmini silmek, tanımayan genç kuşakların ise o bilince asla kavuşmamaları için ileri derecede zecri tedbirler almak. Nâzım konusunda kalpazanlık! Sahte, evcilleşmiş bir Nâzım yaratmak.

Sergi Nâzım'ın komünizmini, işçi sınıfı dostu, kapitalizm düşmanı hayat felsefesini neredeyse toptan gizlemek amacıyla düzenlenmiş. Nâzım'ın ailesi, eğitimi, aşk ilişkileri, şiiri, resim sanatındaki ürünleri, başka sanat dallarındaki başarıları, hapisliği, sürgün hayatı, hasretleri, dünya çapına yayılan ünü, gördüğü saygı, her şey var. Ama komünizmi, parti üyeliği, hayatının sonuna kadar örgütlü siyasi faaliyet sürdürmesi, yedi yıl süreyle "muhalif" bir komünist partiye önderlik etmesi, hayatının sonunda, ölümünden iki yıl önce Küba'da sosyalizmi benimsemiş bir halkın coşkusu içinde komünizme aklını ve gönlünü verdiği 19 yaşına yeniden dönmek istemesi, yok yok yok!

Tabii komünizm Nâzım'ın hayatının her yerine öylesine yerleşmiş ki, sergi, girişimini mantıksal sonuçlarına götüremiyor. Ne yaparsanız, adamın hayatında bir komünizm tortusu hemen her yerden fişkırıyor. İşte bu tortuyu da "romantizm" olarak yorumlamak Türkiye burjuvazisinin son dönemde bulduğu en elverişli silah. Bu yoruma göre, Nâzım komünizm felsefesinin herkesin kulağına hoş gelecek eşitlik, insanca yaşam, halklar arası kardeşlik falan gibi ideallerine kapılmıştı. Ama o ideallere romantikçe bağlıydı. İşte o kadar.

Serginin adı "Romantika". Bula bula bunu bulmuşlar bu dev şahsiyete adanmış sergiye ad olarak. Nâzım bir romantikti. Bunun "kitabı da var": Başlığı "Romantik Komünist". 2001'de yayınlandı. Tarih 21. yüzyıla adımını basar basmaz, hazır "tarihin sonu" gelmişti madem, Türkiye'nin sol görünümlü burjuva aydınları bu nitelemenin üstüne atladılar, kullandılar da kullandılar. Bir çeyrek yüzyıl sonra, İzmir sergisi aynı mitolojiyi büyük kitleler nezdinde pompalıyor. Sergi, bir burjuva ideolojisi fabrikası gibi.

Oysa ne diyor Nâzım hayatının en sonunda, ölümüne az kala yazdığı bir şiirde, dostu ressam Abidin Dino'ya hitaben?

Küba meydanında altı milyon kişi akı karası sarısı melezi ışıklı bir çekirdek diyor çekirdeklerin çekirdeğini güle oynaya

(...)
çok şükür çok şükür bugünü de gördüm ölsem de gam yemem gayrının
resmini yapabilir misin üstat

"Bugünü de gördüm" derken neyi kast ediyor Nâzım Hikmet? Küba'da komünizmin kuruluşunu. Yıl 1961. Ölümüne iki kalmış.

İzmir'in temizlik işçileri "Romantika" afişini çöpe atarsa haklı olacaktır, bilin.

17-25 EYLÜL 2026

Ziraat Yatırım vs Bank of America — BIST'te Net Akış Özeti

1 Dönem Özeti — Ana Rakamlar

Ziraat Yatırım
+32,68
milyar TL
net alım

Bank of America
-4,76
milyar TL
net satış

Yön farkı
37,44
milyar TL

Dönem boyunca Ziraat güçlü alıcı, BofA ise net satıcı konumunda.

2 Günlük Karşılaştırma — Net Akış (milyar TL)

Tarih	Ziraat Yatırım	Bank of America
17 Eyl	+6,43	+3,30
18 Eyl	+3,21	-3,62
21 Eyl	+22,28	-0,99
22 Eyl	+0,33	-2,42
23 Eyl	-0,12	+2,32
24 Eyl	+0,47	-4,45
25 Eyl	+0,09	+1,10

3 Kritik Kırılma Günleri

- 17 Eylül
 - Fon krizine ilk büyük düzenleyici müdahale
 - 131 fon için tasfiye kararı / TEFAŞ işlemlerinde kısıtlama
 - Kredili işlem özkaynak oranında geçici gevşeme
 - Ziraat +6,43 mİr | BofA +3,30 mİr

- 21 Eylül
 - Tasfiye süresi 3 aydan 6 aya çıkarıldı
 - Soruşturmalar ve gözaltılar genişledi
 - Fon krizi piyasada ikinci büyük kırılma gününe dönüştü
 - Ziraat +22,28 mİr | BofA -0,99 mİr

Ziraat'ın dönem toplam alımının **%68'i** tek günde (21 Eylül).

4 ASELS & TUPRS — En çarpıcı kesişim

Hisse	Ziraat Yatırım	BofA	Yön farkı
ASELS	+3,64	-2,30	5,94
TUPRS	+3,15	-1,89	5,04
TOPLAM	+6,79	-4,19	10,98

21 Eylül'de sadece ASELS + TUPRS

Ziraat: **+6,00 mİr TL**
BofA: **-1,93 mİr TL**
Yön farkı: **7,94 mİr TL**

Ziraat'ın 21 Eylül toplam alımının yaklaşık **%27'si** bu iki hissede yoğunlaştı.

5 Ne anlatıyor?

- En sert yön ayrışması 21 Eylül'de yaşandı.
- Karşıt akış özellikle ASELS ve TUPRS'ta yoğunlaştı.
- AKD verisi yönleri gösterir; işlemlerin doğrudan iki kurum arasında eşleştiğini kanıtlamaz.

Ertuğrul Oruç

Ekim Devrimi'nin sağıkta açtığı ufuk yol göstermeye devam ediyor

Bugün Türkiye'de geçim sıkıntısı, sağıksız barınma ve ağır çalışma koşulları işçilerin ve emekçi halkın sağlığını bozuyor. Hastalandıklarında da randevu bulabilmek, muayene ve ilaç masraflarını karşılayabilmek, gerekli tetkikleri zamanında yaptırabilmek başlı başına bir mücadeleye dönüşüyor. Sağık emekçileri de artan iş yükü altında bu ihtiyaçları karşılamaya çalışıyor. Oysa bir asırdan fazla zaman önce, bugünkünden çok daha sınırlı olanaklara sahip bir ülkede, herkes için sağık yaşam koşulları yaratmayı hedefleyen bir düzen kurulmaya başlanmıştı. 1917 Ekim Devrimi'nin sağık alanında açtığı ufuk bugün hâlâ bizlere yol gösteriyor.

Devrimin devrildiği Rusya; Çarlık döneminin ağır mirasını taşıyan, Birinci Dünya Savaşı'nın yıktığı, yoksulluğun ve salgınların kol gezdiği bir ülkedydi. İşçi iktidarı bu koşullarda sağık hizmetini devletin asli sorumluluklarından biri olarak gördü. Eczaneler ve büyük özel hastaneler kamulaştırıldı. 1918'de kurulan Sağık Halk Komiserliği (dönemin sağık bakanlığı), dağınık sağık kuruluşlarını ortak merkezî bir kamu örgütlenmesi içinde birleştirmeye başladı. İlk Sağık Halk Komiseri (Sağık Bakanı) Bolşevik doktor Nikolay Semaşko'nun öncülüğünde, herkesi kapsayacak ücretsiz bir sağık sisteminin temelleri atıldı. Sağık hizmetinin insanın cebindeki paradan bağımsız olarak sunulması, yeni sistemin temel ilkesi haline getirildi.

Bu yaklaşımın belirleyici özelliği koruyucu sağığa verdiği öncelikti. Sağık örgütlenmesi insanların yaşadığı ve çalıştığı yerleri de kapsıyor, esas olarak hastalıkları ortaya çıkmadan önlemeyi hedefliyordu. Aşılama ve salgınlarla mücadele, temiz su sağlanması, ana ve çocuk sağlığını korumak üzere doğumevleri ve kreşler açılması aynı anlayışın parçalarıydı. İşçiler de sendikaları ve sağık komisyonları aracılığıyla bu çalışmalara katılıyordu. Halkın sağlığını koruma işi, emekçilerin kendi yaşamları üzerinde söz sahibi olmasıyla birlikte ele alınıyordu. Çünkü Bolşevikler sağığı, sağık hizmetlerinden ibaret görmüyordu. Yetersiz beslenen, sağıksız bir evde barınan, uzun saatler boyunca tehlikeli koşullarda çalışan bir işçiye yalnızca ilaç vererek sağık bir yaşam sağlayamazdınız. Bolşeviklerin programında sağık hizmetleriyle birlikte işgününün sınırlandırılması, barınmanın iyileştirilmesi, doğum izinleri ve çocukların korunması bu nedenle yer alıyordu. Bugün ücretler ve çalışma koşulları için verilen mücadelenin aynı zamanda halk sağığı mücadelesi olması da buradan anlaşılabilir.

Elbette bütün bunlar bir anda, eksiksiz biçimde gerçekleşmedi. İç savaş, emperyalist kuşatma, doktor, sağık emekçisi ve malzeme yetersizliği büyük güçlükler yaratıyordu. Buna rağmen toplumun elindeki olanaklar sağık ihtiyaçlarını karşılamak üzere seferber edilebildi. Bu dönüşümün temelinde işçi sınıfının iktidarı alması, başlıca üretim araçlarının kamulaştırılması ve üretimin toplumsal ihtiyaçlar doğrultusunda planlanması vardı. Kamu mülkiyetine dayanan ücretsiz sağık sistemi, Sovyetler Birliği'nde ayrıcalıklı bürokrasinin işçi demokrasisini tasfiye ederek siyasi iktidarı gasbetmesinden sonra da varlığını sürdürdü. Ancak bürokratik ayrıcalıklar sağıkta eşitlik ilkesini zedeledi, bazı haklar geri alındı. Sovyetler Birliği'nin 1991'de dağılmasıyla beraber kapitalizme dönüş, işçi sınıfının sağıkta kazanımlarına ağır darbeler indirdi.

Ekim Devrimi'nden bugüne geçen bir asrı aşkın sürede bilimsel bilgi ve tıbbi teknoloji çok ilerledi. Herkesin sağık bir yaşam sürebileceği koşulları yaratmanın maddi olanakları da çok daha fazla. Buna karşın bu olanakların kullanımını patronların kâr hesapları belirliyor. Doktorlar dâhil bütün sağık emekçilerinin emeği ve toplumun kaynakları sermayeyi büyötmek için kullanılıyor. Bir asrı önce yoksul Rusya'da Bolşeviklerin önlerine koyduğu hedefin bugün insanlık olarak hâlâ fersah fersah uzağında olmamızın nedenini burada aramak gerekir.

Bugün özel hastanelerin ve özel sağık sermayesinin işçi denetiminde kamulaştırılmasını savunmalı, ücretsiz sağık hakkı mücadelesini insanca ücret, sağık barınma ve güvenli çalışma koşulları talepleriyle birleştirmeliyiz. Kamuda grevli toplu sözleşme hakkı için örgütlü mücadeleyi büyötmeli, özel sağık alanında toplu iş sözleşmesini hedefleyen sendikal örgütlenmeyi yaygınlaştırmalıyız. Türk Tabipleri Birliği (TTB) ve tabip odalarında sorumluluk üstlenen bizlere de hekimlerin diğer sağık emekçileriyle ortak mücadelesini büyötmek, bu temelde sendikal örgütlenmeyi desteklemek ve sendikalarla eylem birliğini güçlendirmek görevi düşüyor. Ekim Devrimi bize, toplumun kaynaklarını emekçi halkın ihtiyaçları doğrultusunda kullanmanın ancak işçi sınıfının iktidarı almasıyla mümkün olduğunu gösterdi. Sağığımızı sermayenin kâr hesaplarından kurtarmak için bu mücadeleyi işçi iktidarı hedefiyle büyötmeliyiz.

Eğitim Sen: Öğrencilerin ve eğitim emekçilerinin kendilerini güvende hissedeceği ortamlar derhâl oluşturulmalıdır!

2025-2026 eğitim öğrenim yılının sonlarında İstanbul, Maraş ve Urfa'da okullarda yaşanan silahlı saldırıların ardından 2026-2027 yılı da önce Manisa ardından Osmaniye'de okullara yönelik gerçekleşen saldırılarla başladı. Bu durum okullarda öğrencilerin, öğretmenlerin ve eğitim emekçilerinin can güvenliği ile ilgili endişeleri arttırdı. Bu konuda görüşlerini almak üzere Eğitim-Sen Kocaeli 2 No'lu Şube Sekreteri Hatice Oral ile yaptığımız röportajı paylaşıyoruz. Röportajın tamamı için internet sitemizi ziyaret edebilirsiniz.

Son dönemde üst üste yaşanan saldırıların derininde yatan sebep sizce nedir?

Okullarımızda öğrencilerimizin, öğretmenlerimizin ve tüm eğitim emekçilerimizin kendilerini güvende hissettiği, şiddetten uzak, demokratik ve özgür eğitim ortamları oluşturmak zorundayız. Ancak bugün eğitim alanında yaşanan sorunlara yalnızca güvenlik penceresinden bakmak, şiddetin gerçek nedenlerini görmezden gelmek anlamına geliyor. Türkiye'de eğitim kurumları; yanlış politikalar, derinleşen toplumsal krizler ve denetimsiz bireysel silahlanmanın gölgesinde giderek ağırlaşan bir şiddet sarmalının içine sürüklenmektedir.

Eğitim-Sen olarak çözüm önerileriniz nelerdir?

Şiddetsiz bir okul için öncelikle eğitimi piyasalaştıran, eşitsizlikleri derinleştiren ve öğrencileri sınav merkezli rekabetin içine iten anlayıştan vazgeçilmelidir. Eğitim temel bir haktır. Kamusal, eşit, parasız, bilimsel ve nitelikli eğitim tüm öğrenciler için güvence altına

alınmalıdır.

Okulların fiziki koşulları iyileştirilmeli, kalabalık sınıflar ve ikili öğretimden kaynaklanan sorunlar giderilmelidir. Her okula yeterli sayıda psikolojik danışman atanması artık ertelenemez bir ihtiyaçtır.

Öğrencilerimizin ve eğitim emekçilerimizin kendilerini güvende hissedeceği ortamlar oluşturulmalıdır. Baskı ve korkuya dayalı uygulamalar yerine öğrencilerin haklarını ve özgürlüklerini esas alan bir yaklaşım benimsenmelidir.

Öğretmenlerin esnek ve güvencesiz çalışma koşulları da eğitim sistemini olumsuz yönde etkiliyor. Bu konuda Eğitim-Sen olarak ne gibi değişiklikler talep ediyorsunuz?

Tabii ki. Öğretmenler de eğitim sisteminin en önemli unsurlarından biri. Öğretmenlerimizi güvencesiz ve esnek çalışma koşullarına mahkûm eden uygulamalara son

verilmelidir. Ücretli ve sözleşmeli öğretmenlik yerine kadrolu ve güvenceli istihdam politikası uygulanmalıdır. Öğretmenlerin mesleki saygınlığını zedeleyen ve eğitim emekçilerini hedef haline getiren uygulamalardan vazgeçilmelidir.

Öğrencilerimizin, öğretmenlerimizin ve tüm eğitim emekçilerinin güvenli, özgür ve demokratik okullarda eğitim ve çalışma hakkını savunmaya devam edeceğiz.

Eğitim emekçilerinin ve öğrencilerin can güvenliğinin sağlandığı, şiddetten arındırılmış, demokratik eğitim ortamlarının oluşturulması ve 'Güvenli Okul Güvenli Gelecek' için mücadelemizi sürdüreceğiz. Eğitim alanında yaşanan sorunların çözümü için sorumluluk alınmasını ve gerekli adımların bir an önce atılmasını bekliyoruz.

Amed'de Marksizm Günleri 9-11 Ekim'de Diyarbakır'da

Kürdistan Komünist Partisi'nin (KKP) öncülüğünde düzenlenen Dibistana Marksist Li Amedê (Amed'de Marksizm Günleri), 9-10-11 Ekim 2026 tarihlerinde

Diyarbakır'da dördüncü kez toplanıyor. Bu yılın ana teması "Marksizm, Devlet, Kürdistan". Buluşmada devletin tarihi, kapitalizmle ilişkisi ve Kürt sorunu farklı boyutlarıyla tartışılacak.

kurtuluş mücadelesi, özerklik, federasyon ve bağımsızlık adımları ile 19. ve 20. yüzyıl sosyalist devletleri tartışılacak. Program, "Marksizme göre devlet nedir?" ve "Kürtler için devlet neyi ifade eder?" sorularına odaklanan forumla tamamlanacak.

Etkinliğin konukları arasında Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran ile Devrimci Marksizm dergisi ve Gerçek gazetesinin sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü Şiar Rışvanoğlu da bulunuyor. Savran, 10 Ekim'de "ulus devlet bitti" tezini ele alacak ve Lenin'in dünya devrimi yaklaşımının Orta-doğu ile Kürdistan açısından önemini tartışacak. Rışvanoğlu ise 11 Ekim'de Kürt sorununa devrimci Marksist bakış açısıyla yaklaşacak. Konuşmacılar arasında DEM Parti milletvekilleri Özgül Saki ve KKP Genel Başkanı Sinan Çiftiyürek ile KKP Kuzey Parti Meclisi üyesi Fîdel Erzen de yer alıyor.

Kürt ve Türk Marksistleri arasında diyalog kurulmasına zemin oluşturan Amed'de Marksizm Günleri'ne başarılar dileriz.

Armağan Tulun

Sevda Alyakut: Sevgisini paylaşıırken de mücadele ederken de kendinden esirgemeyen bir öncü işçi

25 Ekim’de Sevda Alyakut yoldaşımızı kaybedeli on yıl olacak. On yıl... Bu koskoca on yılda zaman, her şeyin ne kadar ilacıysa o kadar ilaç oldu yokluğuna alışmamız için. Ama özlemimiz dinmedi, ölümünün 10. yıl dönümünde bir kez daha özlemle anıyoruz Sevda ablayı, yoldaşımızı.

Sevda yoldaşımızla 2014’te Çorlu’da, bir parti dostumuzun boş dükkânındaki işçi kahvaltısında tanışmıştık. Ama o sınıf içgüdüsüyle, ekmeğini kazandığı fabrikalarda mücadeleye daha önceden başlamıştı. Yeşil Kundura direnişinin öncülerinden olmuştu. O dönemde çalıştığı Silver Boya fabrikasında ise genç işçilerin derdi olduğunda koştuğu ilk kişiydi, herkesin Sevda ablasıydı. O günden sonra sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi bir sıcaklıkla açtı yüreğini de evini de bize. Büromuzu tuttuğumuz güne kadar, Erhan ağabeyle Sevda ablanın eviydi Devrimci İşçi Partisi’nin Çorlu’daki yuvası. Büroyu tuttuğumuz gün ise boş salonun ortasında sevinçten neredeyse dans ediyor, “Burası işçilerin evi olacak” diyerek yerinde duramıyordu. O dört duvarın ortasında yapılacak işçi toplantılarını, birlikte büyüteceğimiz mücadeleyi görüyordu. Büronun açılış konuşmasını da Sungur yoldaşımızla birlikte kendisi yaptı. Ama ne yazık ki üzerinden yalnızca aylar geçmişken 43 yaşında amansız bir hastalık sonucu işçilerin Sevda ablasını, Sevda yoldaşımızı kaybettik.

Ama kişiliği ile, mücadelesi ile, heyecanı ve coşkusuyla her an mücadelemizde yaşamaya devam ediyor. Cenazesinde göğsümüzde fotoğrafını taşıdık ama sonrasında onun fotoğrafı sadece bir çerçevenin içinde kalmadı. Anısı, ekmeğini kazandığı Çorlu’da grevlerde, direnişlerde emekçi kadınlarla buluştu. Çorlu’da Bel Karper, Çerkezköy’de Adkoturk grevinde, Çatalca’da Polonez direnişinde emekçi kadınlar, işçiler onun anısına, mirasına sahip çıktı. Devrimci İşçi Partisi’nin 1 Mayıs kortejlerinde, en son 2026 1 Mayıs’ında, işçi sınıfının başkenti Gebze’de, yine 2016’da kaybettiğimiz Atlen Yıldırım yoldaşımızın fotoğrafıyla yan yana, DİP kortejinin en önündeydi. Sağanak yağmurun altında taşınan o iki fotoğraf, on yıl önce verdiğimiz sözün unutulmadığını anlatıyordu.

Sevda yoldaşımızın anısı, sadece fabrika önlerinde, grev ve direniş alanlarında, meydanlarda değil, militan teorinin içinde de yaşamaya devam etti. Devrimci Marksizm dergisinin 2016’daki onuncu yıl konferansında, Şeyh Bedreddin İhtilali’ne ayrılan son oturum onun anısına ithaf edilmişti. Çünkü Sevda yoldaş demek sadece direnişlere öncülük eden bir pratik demek değildi. Aynı zamanda Marksist teoriyi öğrenme iştahıydı. İştten çıkıp ev işlerini bitirdikten sonra hiç uyumadan partinin eğitim seminerine gelmek demekti. Marksist teoriyi, okumakla yetinmeyip fabrikada yaşadıklarıyla sınavı kendi sözcükleriyle anlatmak demekti. “Fabrikalar Marksist olduğunun farkında olmayan Marksistlerle dolu” derken, sınıf kını ile teori birleşiyordu. “Kırlı düzen kirlı bir ev gibidir. Dağıtmadan temizleyemezsin” sözü, reformizme karşı devrimi savunmanın özünü işçi sınıfının, emekçi halkın gündelik diline sığdırıyor, sayfalar dolusu bir teorik yazı kadar net berrak bir şekilde tartışmaya noktayı koyuyordu. Sevda yoldaş, Marksist teorinin dünyayı değiştirmek isteyen işçinin elinde bir kılavuz olabileceğinin canlı örneği idi.

Sevda yoldaşımız öğrenmenin de örgütlenmenin de mücadele etmenin de, yaşı, zamanı, sonu olmadığını gösterdi. Aynı tezgâhlarda birlikte çalıştığı işçi arkadaşlarından da, omuz omuza mücadele ettiği yoldaşlarından da sevgisini, şefkatini, zamanını, gayretini esirgemedi. Elinden ne kadar geliyorsa o kadarını da yaptı. Daha fazlasının gerektiğini gördüğünde kendinden fedakârlık yaptı, ama yoldaşlarından, heyecanla sarıldığı devrimci mücadelesinden sakınmadı. Onun yokluğunu her an ama en çok da Trakya’nın işçi havzalarında yeni bir mücadele haberi duyduğumuzda hissediyoruz. Kim bilir nasıl heyecanlanır, neler yapardı! Sonra o mücadelelerde ya da sadece Trakya’da değil, dün Gebze’de bugün Aliğa’da Smart Solar’da, Çatalca’da Polonez’de, başka fabrikalarda onun hiç tanışmadığı işçi kadınlar, işçiler aynı kararlılıkla yan yana geliyor. O zaman onun özleminin yanında bıraktığı mirası da bir kez daha hatırlıyoruz: Bir insanın ömrünü aşan bir mücadele. Onun anısı, mirası, tüm öncü işçilere iş, aş, hürriyet için mücadele ve örgütlenme çağrısı. Bu çağrıya kulak verelim, sahip çıkalım.

Filistin direnişinin yok oluşa yanıtı: El Aksa Tûfanı

El Aksa Tûfanı, Filistin direniş örgütlerinin Filistin halkının yok oluşa sürüklenmesine karşı verdiği hem kaçınılmaz hem de iyi örgütlenmiş bir yanıttır. Filistin halkının bu haklı ve kaçınılmaz yanıtını hazmedemeyen Siyonist İsrail’in 7 Ekim 2023’te başlayan El Aksa Tûfanı’na cevabı, en kanlı aşaması iki yıl devam eden ve muhtemelen yüz binden fazla Filistinlinin katledilmesi ile sonuçlanan bir soykırım oldu.

Filistin meselesi tekrar merkezde

El Aksa Tûfanı tüm dünyada büyük bir şok yaratmış ve Filistin’i derhal dünya gündeminin merkezine oturtmuştur. Ardından başlayan Siyonist saldırılar, bunun da ötesinde bir şok dalgası yaratmış, Filistin’i bu kez de soykırıma maruz kaldığı için dünya gündemine getirmiştir.

Örneğin Ekim 2023–Haziran 2024 arasında yalnızca ABD’de Filistin ile ilgili 3.500’den fazla eylem yapılmıştır. Avrupa’da da durum bundan farklı değildir. Ayrıca tüm dünya üniversitelerinde sayısız Filistin’e destek eylemi gerçekleştirilmiştir. Sosyal medyada Filistin’i destekleyen paylaşımlar bu dönemde eziçi bir üstünlüğe sahiptir.

İsrail’in yıllar içinde inşa ettiği imaj yerle bir

Aynı dönemde Siyonistlerin hasbara (propaganda) aygıtları defalarca teşhir olmuş, 7 Ekim’e dair pek çok Siyonist iddianın yalan çıkması ya da halen en ufak bir kanıt ileri sürülememesi İsrail’i zor durumda bırakmıştır. Dahası, Dahiye doktrini ile İsrail’in kendi sivililerini öldürmüş olduğuna dair bulgular da İsrail açısından büyük sorunlar doğurmuştur.

Bundan çok daha önemlisi elbette Siyonist soykırımın etkileridir. “Ortadoğu’nun tek demokrasisi” olarak çeşitli aklama/meşrulaştırma faaliyetleriyle kendini pazarlayan İsrail, bir anda dünya kamuoyu nezdinde dünyanın gözünün içine baka baka soykırım yapan, hastaneleri ve aşevlerini, çadır kampları bombalayan bir canavara dönüşmüştür.

2026 yılının Haziran ayında yapılan bir araştırmada 36 ülkede İsrail hakkında olumsuz görüş bildirenlerin oranı %67 olmuştur. ABD’de olumsuz görüş 2025’te %53 iken 2026’da %60’a, Almanya’da %64’ten %73’e, Birleşik Krallık’ta %61’den %69’a çıkmış durumdadır. Başka bazı araştırmalar da benzer sonuçlar vermektedir.

Emperyalist blokta İsrail çatlakları

El Aksa Tûfanı’nı izleyen Siyonist soykırım, Amerika’da uzun bir süre İsrail’in katliamlarına tam bir destekle karşılanırsa da daha yakın zamanda bazı gerilimler meydana gelmiştir. Avrupa’daki emperyalist güçlerin ABD ile ayrılıkları da El Aksa sonrasında artmıştır. Örneğin Fransa, 2025 yılında ABD’nin

meseledeki pozisyonunu dikkate almadan Suudi Arabistan’la birlikte BM çatısı altında iki devletli çözüm konferansının eş başkanlığını üstlenmiştir. Farklı bir kanal da silah satışları ile ilgilidir. Birleşik Krallık ve İsrail’in Avrupa’daki belki de en sadık müttefiki ve en önemli silah tedarikçisi Almanya, İsrail’e silah satışlarına sınırlamalar getirmiştir.

Filistin’deki soykırım uluslararası hukukun merkezine yerleşti

Öte yandan, El Aksa Tûfanı’nı izleyen soykırım, uluslararası hukuk alanında da gelişmelere kapı aralamıştır. Uluslararası Adalet Divanı Temmuz 2024 tarihinde İsrail’in İşgal Altındaki Filistin

Toprakları’ndaki devam eden varlığının hukuka aykırı olduğunu ve bunun mümkün olan en kısa sürede sona erdirilmesi gerektiğini belirterek, Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM) ise Netanyahu ve dönemin Savunma Bakanı Yoav Gallant hakkında Kasım 2024’te savaş suçları ve insanlığa karşı suçlar iddiaları kapsamında tutuklama emirleri çıkarmıştır.

İbrahimi anlaşmaların geleceği yara aldı

2020-2021 yıllarında imzalanan İbrahimi anlaşmalar, Filistin sorunu çözülmeden de İsrail’in meşru bir devlet olarak bölgeye entegre edilebileceğini ima etmekteydi. El Aksa Tûfanı, bu anlaşmaların belirlenen hedefe doğru doğrusal ilerleyişi önünde büyük bir engel yaratmış ve emperyalist-Siyonist planları sekteye uğratmıştır. Ayrıca Suudi Arabistan başta olmak üzere bölgeden bu anlaşmalara yeni katılımların da önünde bir engel oluşmuştur.

Yahudi halkı içinde Siyonizmin etkisi zayıflıyor

El Aksa sürecinin çok önemli bir sonucu da Yahudi halkı içinde giderek artan bir kesimin, özellikle ABD’de Siyonizm ile bağlarını gözden geçirmesini sağlamak oldu. Barış için Yahudi sesi (JVP), 2024 yılında üye ve destekçi sayısının 750.000’in üzerine çıktığını duyurdu. Bir başka benzer ABD’li örgüt olan IfNotNow, 7 Ekim 2023 öncesindeki 1000 aidatlı üyeden 7.000 üyeli bir örgüte evrildi. Washington Post’un 2025 anketine göre Ameri-

kan Yahudileri’nin %61’i İsrail’in Gazze’de savaş suçu işlediğini savunmakta, %39’u bunu soykırım olarak adlandırmaktadır.

Bundan sonrası

İsrail’in Gazze’deki soykırımı şimdilik durdurmasının ardından başlayan müzakere sürecine, Trump yönetiminin bölgeyi İsrail’i merkeze alan bir hizalanma ile İran ve Rusya gibi unsurlara karşı tahkim etme girişimleri eşlik etmiştir. Fakat El Aksa’nın ortaya çıkardığı dinamikler, Trump’ın aklındaki, deyim yerindeyse 7 Ekim öncesine tedrici dönüş planlarını akamete uğratmış bulunmaktadır. Hem Siyonist soykırım hem de ABD-İsrail ikilisinin

İran’a saldırılarının yarattığı yeni dinamikler, Türkiye, Suudi Arabistan ve Pakistan’ın İsrail merkezli bir hizalanmadan en azından bir süreliğine uzaklaşmasına, İsrail ve emperyalizm ile son tahlilde yine aynı tarafta kalmak kaydıyla yeni bir kümelenme yaratmasına vesile olmuştur. Bu kümelenme, istibdad medyası tarafından İsrail’e yönelikmiş gibi gösterilmekteyse de aslında üç ülkenin de İranla çelişkileri bağlamında ele alındığında İran’ı hedef almaktadır. Zaten Trump yönetiminden de aferini bu yüzden almıştır.

Tüm bunlar hesaba katılarak El Aksa Tûfanı’nın 3. yılında karışımızdaki manzara, tûfanın şiddetinden dolayı 2023 öncesindeki tablodan uzak, ama yine de emperyalizmin ve Siyonizmin etkisinin halen hissedildiği bir manzardır. Üstelik Gazze ve Lübnan’daki silahsızlandırma süreçleri, Hürmüz’ün geleceği ve Ensarullah’ın Kızıldeniz’deki kontrolü gibi konular bölgeyi tekrar ciddi krizlere sürüklemeye potansiyeline sahiptir.

Yapılması gereken, emperyalizmin, Siyonizmin ve bunların işbirlikçilerinin yenilmeleri için mücadeleyi daim kılmak ve güçlendirmektir. Filistin halkının ve direniş örgütlerinin intifada ve tûfanlarını bölgenin kalanındaki isyanlar ve serhıldanlarla birleştirmek dışındaki her yol yürütenini emperyalizmin ve Siyonizmin yanına, Filistin halkının karşısına koyacaktır.

İngiliz Mehmet emperyalizme hizmete ve emekçi halka düşmanlığa devam ediyor!

Orta Vadeli Program'a faiz ve özelleştirme damgası

2027-2029 yıllarını kapsayan Orta Vadeli Program daha önceki yıllarda hiçbir şekilde tutturulamayan hedeflere dair yine ve yeni iyimser senaryolarla dolu. Erdoğan'ın ekonomiyi teslim ettiği İngiliz Mehmet (resmen İngiliz vatandaşı olduğu için böyle diyoruz ama o sadece resmîyetle değil fiilen de emperyalizme hizmetleriyle bu sıfatın hakkını veriyor!) bu programla aynı anda hem enflasyonun tek hanelere hem işsizliğin yüzde 7'lere indiği, büyümenin de yüzde 5'e ulaştığı (bu oran da öyle büyük bir büyüme oranı da değil!) pembe bir hayal satmaya çalışıyor. Neden hayal diyoruz? Çünkü tüm bunların nasıl gerçekleşeceğine dair somut hiçbir veri yok. Ama ekonomik krizin faturasının nasıl emekçi halka kesileceğini yazmışlar. Bunları bilmeli ve bizleri neyin beklediğini görüp iş ve aş için çetin bir mücadele dönemine göre hazırlamalıyız.

Emekliye para yok! Her yıl 4 trilyon faize!

Emekliye para yok derken, devlet bütçesinde her şeyden kesinti ve tasarruf yapmayı vadederken neredeyse tek artan harcama kaleminin faiz harcamaları olması çarpıcı! Orta Vadeli Program'ın rakamlarına göre devlet yatırımları ve transfer harcamaları (önemli bir bölümünü sosyal yardımlar oluşturuyor) azalırken faiz harcamaları artıyor. Sadece bu yıl ve önümüzdeki yıl da değil. Sürekli olarak! 2026'yı 2,8 trilyon lira faiz gideriyle tamamladıktan sonra 2027'de 4 trilyon lira çıkacak. OVP'nin sonunda ise 2029 yılında faiz giderleri 5,2 trilyona ulaşacak.

Özelleştirme kapitalistlerin devlete haciz getirmesidir!

Bir diğer göze çarpan kalem ise "özelleştirme gelirleri"! Devlete ve kamu kurumlarına ait araziler başta olmak üzere sürekli bir satış hali var. Bu şekilde 2025'te 25 milyar liralık özelleştirme, 2026'da dört katına çıkarak 100 milyar lirayı geçti. Köprü ve otoyolların gelirlerinin özel sektöre peşkeş çekilmesiyle birlikte bu rakamın 2027'de 183 milyara ulaşmasıyla ve her yıl milli gelirin binde 1'i kadar özelleştirme yaparak memleketi haraç mezat satmaya devam edecekler.

Vergi soygununa devam!

Vergileri unutmayalım! Orta Vadeli Programı bu yıldan başlayarak her yıl vergileri hem mutlak olarak hem de Milli Gelir'e oranıyla sürekli arttıracığını ilan ediyor. Halkın ümüğünü sıkmanın janjanlı adı ise "mali disiplin" ve "vergiyi tabana yayma". Önümüzde seçim olmasına rağmen kademeli emeklilik talep eden emekçilere de OVP'de kötü haber var. Kademeli emeklilik bir tarafa çalışanları daha fazla çalışma hayatında tutacak, yani daha yalın bir ifade ile emekliliği zorlaştıracak kanun ve düzenlemelerin yapılması 2027'nin 3. çeyreği itibarıyla programa eklenmiş.

İşçi düşmanı OVP'ye karşı işçi sınıfının örgütlenme ve mücadele programı

Biz devrimcileri gerçekçi olmamakla suçlamayı alışkanlık edinmişlerin halka satmaya çalıştığı hayallerin karşısındaki gerçekler işte bunlardır. Önümüzde yine hayat pahalılığı ve işsizlikle dolu bir dönem var. Sermayenin iktidarında emperyalizmin ve kapitalizmin aleyhine halkın yararına bir şey beklemek en ütöpik en

gerçek dışı davranıştır. Gerçekçi olan sermayenin işçi düşmanına karşı örgütlenerek iş, aş, hürriyet mücadelesi vermektir. İşini ör-

gütlü mücadeleyle koruyabilirsiniz. Ekmeğini örgütlü mücadeleyle büyütebilirsiniz. En önemlisi düzeni ancak sendikal düzeyden siyasi

düzeyle yükselen bir örgütlü mücadeleyle değiştirebilirsiniz. Çözüm yeni ve gerçekçi tek siyaset olan sınıf siyasetindedir.

Katılım finansman kuruluşlarının gerçek yüzü

Fon krizinde gündeme gelen Katılmevim, "...evim" isimli çok sayıda kuruluştan biriydi. Genel olarak katılım finansman kuruluşları olarak geçen ev ve araç satın alımlarında faizsiz finansman sağladığını iddia eden şirketler hakkında ciddi bir bilgi kirliliği söz konusu. Biz 2021 yılında bu tür şirketlerden 29 tanesi tasfiye edildiğinde de *Gerçek* sayfalarında bu "Faizsiz (gerçekte ise fahiş faiz alan) konut şirketleri neden tasfiye edildi?" başlıklı yazıda bu konuyu ele aldık. Emekçi halkımız bankaların fahiş faiz uygulamaları ve kredi vermekteki cimrilikleri dolayısıyla sıklıkla bu kurumlara yöneliyor. Dolayısıyla bu kurumlara gidenlerle fahiş kazanç elde etmek için fonlara girenleri ayırt etmek gerekiyor. Zaten gazetemizin okurlarının bulunduğu fabrikalarda, işyerlerinde ve emekçi mahallelerinde zaten esas tedirginlik fonlarla ilgili değil bu kuruluşlarla ilgili.

Bu kuruluşlar gerçekten faizsiz mi?

Teknik olarak bu kuruluşlar faizle işlem yapmıyor. Ancak faiz

almamaları maliyetsiz oldukları anlamına gelmiyor. Birçok durumda bankalardan daha pahalı finansman sunabiliyorlar. Dini açıdan ise fetva verecek bir merci değiliz ancak faizsiz bankacılık ve finansman faaliyetlerinin Müslümanlıkta haram kabul edilen "riba" (ticarette ve alışverişte haksız gelir elde etme ve tefecilik) kapsamında olduğuna dair çok sayıda yorumun da olduğunu söylemek gerekir.

Katılım finansman nasıl çalışır?

Temel mantık saadet zinciridir. Sürekli yeni katılımcılar para yatırır. Bu paralarla eski katılımcılara finansman sağlanır. Şirket, sürekli yeni katılımcılardan para girişi sağlayarak ve eski katılımcılara belirli bir bekleme süresinin (BDDK'nın koyduğu resmi sınır en az 6 aydır) ardından finansman vererek kâr eder. Finansman şirketi havuzda toplanan parayı fonlarda (BDDK'nın düzenlemesiyle risksiz fonlarda) ya da devletin Sukuk denen faizsiz (ama getiri oranları devlet tahvili faizleriyle aynı olan!) yatırım araçla-

rına yatırarak para kazanır. Yani katılımcının verdiği parayla vazgeçtiği faiz/kâr payı gelirini şirket alır. Yeni katılımcılar kesilirse ya da katılımcılar paralarını çekerse sistem her saadet zincirinde olduğu gibi çöker. Bu yüzden risklidir.

Katılım finansmanında faiz yoksa hangi maliyetler söz konusudur?

Dosya masrafı adı altında yüzde 7-10 arasında bir masraf peşin olarak tahsil edilir. 1 milyon lira için kesilen en az 70 bin liranın dosya kurtasiye masrafı olmadığı bunun peşinen alınan bir tür faiz olduğu açıktır. Ayrıca ev ya da aracın teslimi için finansmanın en az yüzde 45'inin ödenmesi şartı (BDDK'nın zorunlu alt limitidir) konur. Bu parayı ödeyinceye kadarki zaman zarfında, şirket paranızı işletirken siz halen kira ödemeye devam edersiniz, hem paranızı şirkete yatırarak vazgeçtiğiniz faiz/kâr payı gelirini hem de bu süreçte ödediğiniz kira masrafını da maliyete katmanız gerekir. Katılım finansman şirketleri, araç alımlarında "hemen teslim" uygulaması yap-

maktadır. BDDK'nın 6 ay bekleme kuralı olduğu için aracınızı şirket bünyesine alırlar ve 6 ay boyunca size kiralarlar. 6 aylık araç kiralama maliyeti de fiili bir faiz (riba) olarak toplam maliyete eklenir. Ödeyeceğiniz taksitlerden düşülmez. Ne kadar yüksek peşinat öderseniz bekleme süreniz ve maliyetiniz o kadar azalır. Ama düşük peşinatla ve düşük taksitlerle sisteme girerseniz katlanacağınız maliyet ve üstleneceğiniz risk artar. Katılım finansman geliri az olandan fazla, fazla olandan az faiz (riba) alan bir sistemdir.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki: Faizsiz ribasız düzen sosyalizmde! Herkese sağlıklı ve güvenli konut! Evler oturanların!

- Faizsiz bankacılık ve finansman iddiasında olan kuruluşlar din istismarı ile kapitalist tefecilik yapmaktadır!
- Modern tefeciliğin merkezi gücü olan özel bankalar da bu tür kuruluşlar da işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır! Tek bir devlet bankası! Kaynaklar

kâr amacıyla ve faiz oranlarına göre değil toplum ihtiyaçlarına göre merkezi planlamayla tahsis edilsin!

- Evler oturanların! Ne banka kredisi ne saadet zincirleri! Barınma hakkı! Sağlıklı ve güvenli konutlar herkese devlet tarafından ücretsiz olarak sağlanmalıdır!
- Bankaların, müteahhitlerin, emlak zenginlerinin elinde tutulan milyonlarca konut fazlası kamulaştırılsın! Kiracılara dağıtılsın!

Sitemizde yer alan "Faizsiz" (gerçekte ise fahiş faiz alan) konut şirketleri neden tasfiye edildi? başlıklı yazıyı okumak için aşağıdaki karekodu okutabilirsiniz.

